İLKOKUL 1-2

Anadolu MASALLARI

T.C.
MİLLİ EĞİTİM BAKANLIĞI

ÖYGM

ÖĞRETMEN YETİŞTİRME VE GELİŞTİRME GENEL MÜDÜRLÜĞÜ

Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür Kurumu

UNESCO Türkiye Milli Komisyonu

ÜÇ ARKADAŞ

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde kalbur ile su taşıdım, bir bahçe bile sulayamadım. Buğday ektim, arpa bitti. Keçilerim sarpa gitti. Ne talihsiz insanmışım, zemherinin soğuğunda ateş başımda bitti. "Ne yapayım da avunayım?" derken fikrim aklıma, dilim de bu masala yetti.

Zamanın birinde bir horoz ile tilki varmış. Horoz bir gün yüksek bir dala çıkmış. Bunu uzaktan gözleyen tilki koşa koşa gelmiş. Daldaki horozun karşısında durmuş ve başlamış "Pavuk pavuk!" diye ses çıkarmaya.

Bunu duyan horoz, tilkiye:

− Hayırdır tilki kardeş, beni mi çağırıyorsun, demiş.

Tilki de:

− Evet, seni çağırıyorum horoz kardeş, demiş.

− Ne yapacaksın beni?

− Seninle arkadaş olmak istiyorum, demiş tilki.

− Gözüme baka baka yalan söylüyorsun. Beni aşağı indirip yiyeceksin, demiş horoz.

− Hayır, yemeyeceğim. Arkadaş olmak istiyorum, demiş tilki ısrarla.

− Nasıl inanayım sana?

Tilki, horoza şu cevabı vermiş:

− İnan, inan. Emin ol ki sadece arkadaş olmak istiyorum.

Bu sözlerin üzerine horoz daldan inmiş, tilkiyle arkadaş olmuşlar. Beraberce az gitmişler, uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler. Bir de bakmışlar ki bir otlakta heybetli mi heybetli bir at onları bekliyor. Atı da kendilerine arkadaş etmişler.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Üçü gide gide bir nehrin kenarına gelmiş. Nehrin suyu o kadar soğukmuş ki tam su içerlerken tilkinin kuyruğu donuvermiş. Bunu fark eden horoz ile at, tilkinin yanına koşmuşlar ve onu kurtarmışlar.

Üç arkadaş altı ay gece, altı ay gündüz gitmişler. Gide gide bir çobanla karşılaşmışlar. Çoban; tilki, at ve horozu yan yana görünce "Bunlarda bir hâl var." diye onlara yaklaşmamış. Bir süre sonra çoban koyunları ağıla kapatmış, uyumuş. Uyandığında bir de bakmış ki bu üç arkadaş hâlâ bir arada ve çok eğleniyorlar. Çoban iyice meraklanmış, bu üç hayvanın bunca farklılığa rağmen nasıl bu kadar iyi anlaştığına şaşıp kalmış. Dayanamayıp sormuş:

− Üçünüz burada ne yapıyorsunuz?

Tilki hemen atılmış:

− Biz üç iyi arkadaşız. Aylardır yollardayız ve ne zaman birimizin bir şeye ihtiyacı olsa diğeri ona yardım eder. Atın sırtı kaşınsa horoz üzerine atlar, gagasıyla onu kaşır. Horoz yorulsa at onu sırtında taşır. Ormandaki en kestirme yolları da ben bilirim. Onları gideceğimiz yere en kurnaz planlarla ben götürürüm, demiş.

Uzun süredir onları izleyen çoban, bu üç arkadaşın dayanışmasına hayran kalmış ve onları çiftliğe yerleştirmiş. Çoban anlamış ki tek başına güçlü olmaktan daha güçlü bir şey var: O da güçlerini birleştirip birlikten doğan kuvvetle yükünü azaltmak.

Tilki, horoz, at ve çoban tüm farklılıklarına rağmen o çiftlikte mutlu bir şekilde yaşamışlar.

Gökten üç elma düşmüş. Biri bu dört arkadaşın başına, biri anlatanın, biri de arkadaşlarına hep destek olanların başına…

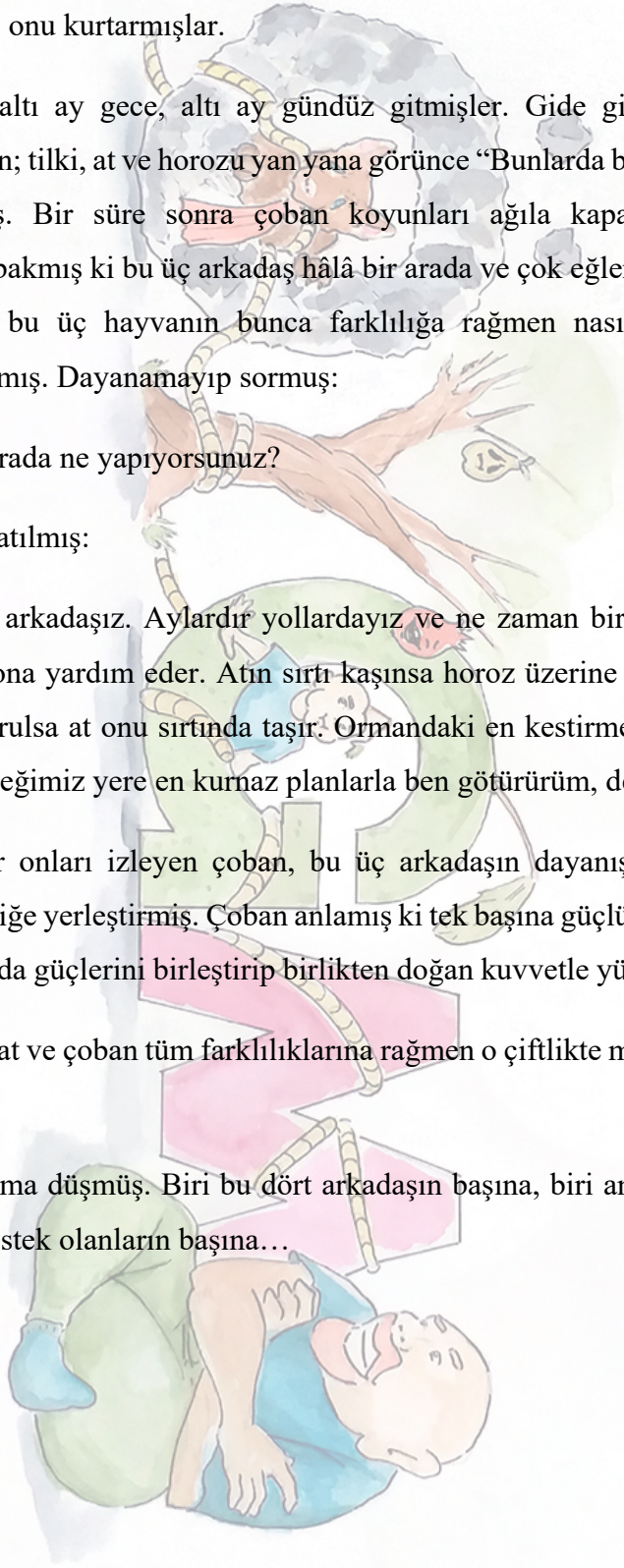

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

TİLKİ, KAPLUMBAĞA VE PİRE

Vay ne köşe bu köşe! Dil dolanmadan ağız varmaz bu işe. Bu köşe yaz köşesi, şu köşe kış köşesi, şu köşe güz köşesi, diye iki tekerleyip üç yuvarlarken aşağıdan gelivermez mi evin kedisi?.. Hemen bir sarıya bir fare deliği bulup attım kendimi dışarı! Gelgelelim şu mahallenin yumurcakları haşarı mı haşarı… Bir oyun kurdular bize, bir de baktım ki masal diyarındayım!..

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde… Bir varmış bir yokmuş. Çok eski zamanlarda tilki, kaplumbağa ve bir pire arkadaş olmuş. Bu üçlü, yolda yürürken bir avuç darıya rastlamış. Kendi aralarında başlamışlar konuşmaya:

– Bunu tohum olarak ekelim. Suyunu verelim, bakalım, çoğaltalım. Olgunlaşınca da toplayıp aramızda paylaşalım, demişler.

Bu sırada tilki bir uçurum görmüş ve:

– Ben o uçurumu tutayım yoksa yıkılır, hepimiz düşeriz, demiş ve uçurumun altına yatmış. Arkadaşlarını oracıkta bırakmış. Tilki onları kandırıp yatadursun, zavallı kaplumbağa yeri tırnaklarıyla açmış. Pire de darıyı toplayıp getirmiş ve ekmiş. Kaplumbağa ile pire çok çalışmışlar. Bu kadar zorluk çekerek yetiştirdikleri darıyı toplamaya karar vermişler. Bunca emeğin sonunda bir tabak darıları olmuş. Kaplumbağa gidip tilkiyi çağırmış. Tilki gelmiş ve:

– Bu darıyı üçümüz paylaşamayız. Üçe böldükten sonra her birimize çok az şey kalır. En iyisi üçümüz yarışalım. Hangimiz birinci gelirse darı onun olsun, demiş.

Kaplumbağa ve pire de tilkiyi kırmamak için bu fikri kabul etmiş. Sonra üçü yarış için yerlerini almış. Yarış başlayınca üçü de hızla koşmaya başlamış fakat tilki, ikisini de geçip harmana varmış. Amacı, darıları kaplumbağa ve pire gelmeden yemekmiş. Pire ve kaplumbağa da tilkinin arkasından var güçleriyle koşuyorlarmış. Yolda bir avcıya rastlamışlar. Avcı, köpeğiyle birlikte tilkiyi arıyormuş. Kaplumbağa, tilkiye bir zarar gelmesin diye pireye:

– Sen hoplaya zıplaya önden git, tilkiyi yakala. Ona avcının peşinde olduğunu söyle. Hemen kaçıp saklansın, demiş. Pire var gücüyle hoplaya zıplaya tilkiye ulaşmış.

Tilki, tam darıları yiyeceği sırada pirenin geldiğini görmüş. Hayretler içinde:

– Sen buraya ne zaman geldin, diye sormuş.

Pire, nefes nefese konuşmaya başlamış:

– Yolda bir avcıya rastladık. Avcı, kocaman bir av köpeği ile seni arıyordu. Birazdan burada olurlar. Hemen kaçıp saklanmalısın, demiş.

Tilki, can havliyle bir çalılığın arkasına saklanmış. Biraz sonra avcı ve köpeği gelmiş, etrafa bakınmışlar ama tilkiyi göremeyince geçip gitmişler. Tilki, avcı ve köpeğinin geçip gittiğini görünce saklandığı yerden çıkmış. Biraz sonra da kaplumbağa gelmiş.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Üç arkadaş bir araya gelince tilki arkadaşlarından utanmış ve çekine çekine konuşmaya başlamış:

– Siz beni tembelliğime rağmen aranıza aldınız. Bense sizi kandırmaya çalıştım. Canımı size borçluyum. Darı sizin hakkınız. Ben kendime başka yiyecek bulurum, deyip düşmüş yollara.

Kaplumbağa ve pire ise tilkinin hatasını anlamasına mutlu olmuşlar. Oturup darıyı afiyetle yemişler. Mutlu mesut yaşamışlar.

Gökten üç elma düşmüş. Biri darı ekene, biri sulayana, biri de toplayıp yiyene…

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

TİLKİ İLE TOSBAĞA

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, ben bilmem babam bilir, o da küçükmüş, bir tosbağa ile tilki varmış.

Bu tilki ile tosbağa arkadaş olmuşlar. Ekin ekmeye karar vermişler. Ekmişler, yetiştirmişler, harman edip yığın yapmışlar.

Kendi aralarında yarışa girmişler. "Kim yığından atlarsa buğday da saman da onun olsun." demişler. Tilki atlarken kuyruğu yığına değmiş, atlayamamış. Olacak ya tosbağa bir çırpıda yığını atlamış, geçmiş. Tilki bahsi bozmaya kalkmış. Tilki al takke ver külah aldatmaya uğraşmış tosbağayı ama aldatamamış. Tosbağa samanı saçkıyı toplamış, almış götürmüş.

O götüredursun tilki harman yerinde hiç buğday kalmadı diye dolaşmaya başlamış. Oradan da parmak sayısı ile iki tane buğday tanesi toplamış. Dağarcığa koymuş. "Bunu değirmene dökeyim."demiş.

Değirmene alıp götürmüş buğday tanelerini. Tilki değirmenciye "Benim unumu ver, taşıya taşıya belim kırıldı buğdayları, unumu isterim." diye söylenmiş.

Değirmenci on beş buğday tanesinden un olmayacağını söylese de tilkiyi ikna edememiş. Tilki bağırıp çağırmaya başlamış. Sese toplanan insanlar ne olup bittiğini anlamaya çalışmışlar. Tilki de etrafına toplananlara değirmencinin buğdayını aldığını, ununu vermediğini söylemiş. Ahaliden bazıları değirmenciye,"Ayıp değil mi? Hiç utanman yok mu?" diyedursun tilki fırsat bu fırsat deyip bir un çuvalını sırtladığı gibi oradan sıvışmış.

Değirmenci derdini anlatana kadar tilki üç beş köy geçip başka köyde unu tosbağa ile paylaşmış. Kalanını da senenin kısa kârı diye pazarda satmış. Allah kimseyi kötünün eline düşürmesin. Bu masal da burada bitmiş.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

TİLKİ İLE KEKLİK

Vay başıma, hay başıma!.. Bu yol bitecek gibi tükenecek gibi değil ya bir devlet kuşu konsa başıma ya da alsa beni kanadına kaşına, demeye kalmadı bir de gördüm ki ne göreyim? Adıyla sanıyla, yeşiliyle alıyla Zümrüdüanka dedikleri değil mi? Kafdağı'nın üstünden süzüm süzüm süzülüp geliyor. Bakın hele! Yüzü insan, gözü ahu... Ne maval ne martaval! İşitilmedik bir masal!..

Günlerden bir gün, keklik uçarken yorulmuş ve bir kayanın başına konmuş. Etrafta bir avcı olup olmadığını anlamak için bakınmış. Kimseyi göremeyince başlamış ovada bir türkü tutturup salına salına gezmeye. Bu sırada açlıktan bitap düşmüş bir tilki, karşıdan gelen kekliği görmüş ve ağzının suyu akmış. Kendi kendine "Ahhh! Keşke şu kekliği yesem de dizlerime kuvvet gelse." demiş

Tilki, yavaş yavaş kekliğin yanına yaklaşarak:

– Ay güzel keklik, bu kadar çok öttüğün hâlde yine de sesin kısılmıyor, demiş.

Keklik ise:

– Ben her zaman ötmem. Önce yatar dinlenirim, ne zaman canım isterse o zaman ötmeye başlarım, demiş.

Tilki bu sefer:

– Ne kötü! Yere uzandığında o güzelim tüylerin toza toprağa bulaşır, demiş.

Keklik:

– Zaten öyle güzel tüylerim var ki toprağa bulansa bile kirlenmez, demiş.

Tilki:

– O hâlde nasıl yaptığını bana da göster, diyerek kekliği oyuna getirmiş.

Keklik, yere yatıp gözlerini kapatınca tilki hemen üzerine atlayıp onu yakalamış. Keklik kandırıldığını anlayınca:

– Tilki baba, bakıyorum da iyi bir avcısın. Peki, beni yedikten sonra kendine "Aferin!" diyor musun, demiş.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Tilki onaylayacak şekilde kafasını sallamış.

Keklik:

– O zaman şimdi söyle, o güzel sesini ben de duyayım, demiş.

Tilki “Aferin!” demek için ağzını açınca keklik uçup bir kayanın üzerine konmuş ve:

– Tilki baba, sana saf, bana da “uyanık” derler, demiş. Sonra da pır diye uzaklara uçup gitmiş. Bir daha da tilkinin sözlerine kanmamış.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

TİLKİ İLE AYI

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer cirit atarken eski hamam içinde… Dırıltıydı, mırıltıydı, raftan fincan düştü kırıldıydı. Hem de ne fincan ya! Dedemin dedesinin dedesinden kalma kulpu kırık, kenarı yok, şu ahım şahım fincan!.. O akşam ne cezveyi köpürtebildim ne kahveyi höpürdetebildim. Bakın hele! Şu ettiği yetmiyormuş, kırdığı kırkı geçmiyormuş gibi, bir de karşıma geçip oh çekmez mi ya bizim güdük fare?.. Kızmayın benim canım efendim, bu farenin derdinden bittim, tükendim. Benim gibi bir yalın kat adam değil; kambur felek, kadife yelek bile dayanamaz buna. Bir gece değil, beş gece değil, her gece bu! Kuyruğunu yay ediyor, unu bulguru pay ediyor…

Öyle ya, hani han, hani harman? Evimizin ardı tarladır, ekini kor, bize zorlatır, karanlıkta göz parlatır ama gelgelelim, kaçak dövüşüne metin, ne var ne yok teslim ettik bütün, gayri ya bu fare durur ya biz. Bu gece düşündüm taşındım, tatlı tatlı kaşındım, baktım ki olur gibi, olacak gibi değil. Ne yapıp ettim yine, telli pullu bir arzuhâl yazdım kediye; dilediğim yerini bulursa kilerde nöbet bekleteyim diye… Kedi arzuhâlim okudu, fareye olanlar oldu. Eee ne yapayım?.. Ben de geldim size masal anlatmaya.

Çok eski zamanlarda, tilki ormanda yalnız başına dolaşıyormuş. Bir ayının at yediğini görerek yanına yaklaşmış ve ona:

– Ayı kardeş, ne zaman görsem at yiyorsun. Bu atları nasıl yakalıyorsun, diye sormuş.

Ayı:

– Gel, sana da öğreteyim, demiş. İçinden de “Dur, şu tilkiye bir oyun edeyim.” diye geçirmiş.

Tilki:

– Tamam, seni dinliyorum, deyince ayı:

– At yatarken sessizce yanına yaklaşıp kuyruğunu kuyruğuna bağlarsın, sonra da kolaycacık yakalarsın, demiş.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Kurnaz tilki, gidip uyuyan bir at bulmuş. Atın kuyruğunu kendi kuyruğuna bağladığı sırada at birden yerinden fırlayarak ormanda koşmaya başlamış. Atla tilki kuyrukları birbirine bağlı durumda koşarken ikiliyi bir tavşan görmüş ve tilkiye:

– Bu ne hâl tilki kardeş, diye sormuş.

Yorgunluktan ölecek duruma gelen tilki, durumu arkadaşına hissettirmemek için:

– Hiç, atla biraz gezinti yapıyorum, demiş.

Tilki bu şekilde biraz daha dolaştıktan sonra nasıl olmuşsa bunların kuyrukları çözülmüş ve tilki yere yuvarlanmış. Yorgunluktan adım atacak hâli kalmayan tilki, biraz dinlendikten sonra kendi kendine "Bir daha başkasının sözüne uyup da iş yapmayacağım." diye söz vermiş.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

TENCERECİK

Handadır handa, bir kara manda, üç yüz yaşındaydım evvel zamanda. Mavi çadır gerilmiş, duydum, pazar kurulmuş. Vurdum karıncaya palanı, kırk yerinden bağladım kalanı. Sardım sırtına seksen sekiz çuval soğanı. Vardım pazara. Vay ne pazar, ne pazar! Görelim kim ne söyler, ne yazar? Masaldır bunun adı, dinlemekle çıkar tadı.

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, çok eski zamanlarda fakir bir ana kız varmış. Ana gece sabaha kadar iplik eğirir, genç kız da onu götürüp pazarda satarmış. Geçimlerini böyle sağlarlarmış.

Bir gün kadın yine ipliğini eğirmiş, kızına vermiş. Kız pazarda ipliği satmış. Dönerken çok güzel bir tencere görmüş. İplik parasıyla ekmek alacağı yerde dayanamayıp bu küçük, sevimli tencereyi almış.

Kız eve dönmüş ama elinde ekmek yokmuş. Kızın elinde yalnızca bir tencere varmış. Anası, kızına çok kızmış. Tencereyi de fırlatıp sokağa atmış. Ana kız o gece aç aç yatmışlar. Kız aç aç yattığına mı üzülsün, anasını üzdüğüne mi, küçük tencereciğinden olduğuna mı, bilememiş.

Ertesi gün bir nine evin önünden geçiyormuş. Bakmış sokakta güzel bir tencere… Nine tencereyi alıp eve getirmiş, yıkamış, temizlemiş. İçine bir yaprak dolması sarıp koymuş. Tencereyi ocağa koymuş, yemeği pişirmiş. Tam kapağını açıp yemeğe oturacağı sırada küçük tencere dile gelmiş:

– Nine, nine ben küçük, fakir bir kızın tenceresiyim. Beni bıraksan, onlara gitsem de karınlarını doyursam olmaz mı, demiş.

Nine, tencerenin dile gelmesine şaşırmış, ona inanmış ve kapının önüne bırakıvermiş. Tencere oradan kalkıp tıkır tıkır yuvarlanmış, yuvarlanmış, doğru kızın evine gelmiş. Kapıyı tıklatmış. Kız koşup kapıya gitmiş:

– Kim o?

– Tencerecik.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

– İçinde ne var?

– Sarmacık.

Kız kapıyı açınca tencereyi gördüğüne çok sevinmiş, dolmayı başka bir kaba boşaltmış ama annesi kızar diye tencereyi tekrar sokağa bırakmış. Ana kız oturup sarmaları afiyetle yemişler.

O gün de padişahın karısı hamama gidiyormuş. Bakmış ki sokakta güzel bir tencere. Dadısına:

– Şu tencereyi alsana, demiş.

Dadı tencereyi almış. Hamama varmışlar. Hamamda sultan hanım elmaslarını, incilerini tencerenin içine koymuş. Tam hamama gireceği sırada tencere dile gelmiş:

– Güzeller güzeli sultan hanım, ben yaşlı anasıyla yaşayan küçük, fakir bir kızın tenceresiyim. Beni bıraksan, onlara gitsem de onları şu fakir hayatlarından kurtarsam olmaz mı, demiş.

Sultan Hanım, tencerenin dile gelmesine şaşırmış, vardır bunda da bir hikmet diye düşünüp bırakmış tencereyi. Tencere hemen kalkıp tıkır tıkır yuvarlana yuvarlana kızın evine gitmiş, kapıyı tıklatmış:

– Kim o?

– Tencerecik.

– İçinde ne var?

– Cici bici incicik.

Kız çok sevinmiş; incileri, elmasları, altınları almış, giyinip süslenmiş. Tencereyi yine sokağa bırakmış.

Ertesi gün de şehzade hamama gidiyormuş. Tencereyi sokakta görmüş:

– Lala, şu tencereyi alsana. Ne güzel tencere, demiş.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Lala, tencereyi almış. Hamama varmışlar. Şehzade hamamda bir güzel yıkanmış, sonra üstünü giymiş. Tencere bu sefer şehzadeyi "Hooop!" içine alıvermesin mi? Tencere yine tıkır tıkır, doğru kızın evine gitmiş. Kapıya tak tak vurmuş:

– Kim o?

– Tencerecik.

– İçinde ne var?

– Bir küçük şehzadecik.

Kız tencerenin kapağını açınca içinden yiğit bir şehzade çıkmış. Şehzade de kızı görmüş, kız ayın on dördü gibi güzel, üstünde elmaslar, inciler... O an kıza bin can ile âşık olmuş. Kıza:

– Bana varır mısın, demiş. Kız da:

– Varırım, deyince kırk gün kırk gece düğün yapmışlar, yemişler, içmişler. Kız, anasını da saraya aldırmış, o da ömrünün son günlerini bolluk içinde geçirmiş.

Tencereyi ne mi yapmışlar? Onu da artık sokağa atmamışlar, evlerinin başköşesine koyup saklamışlar. Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine. Gökten üç elma düşmüş. Biri masalı anlatana, biri dinleyene, biri de tencereciğe…

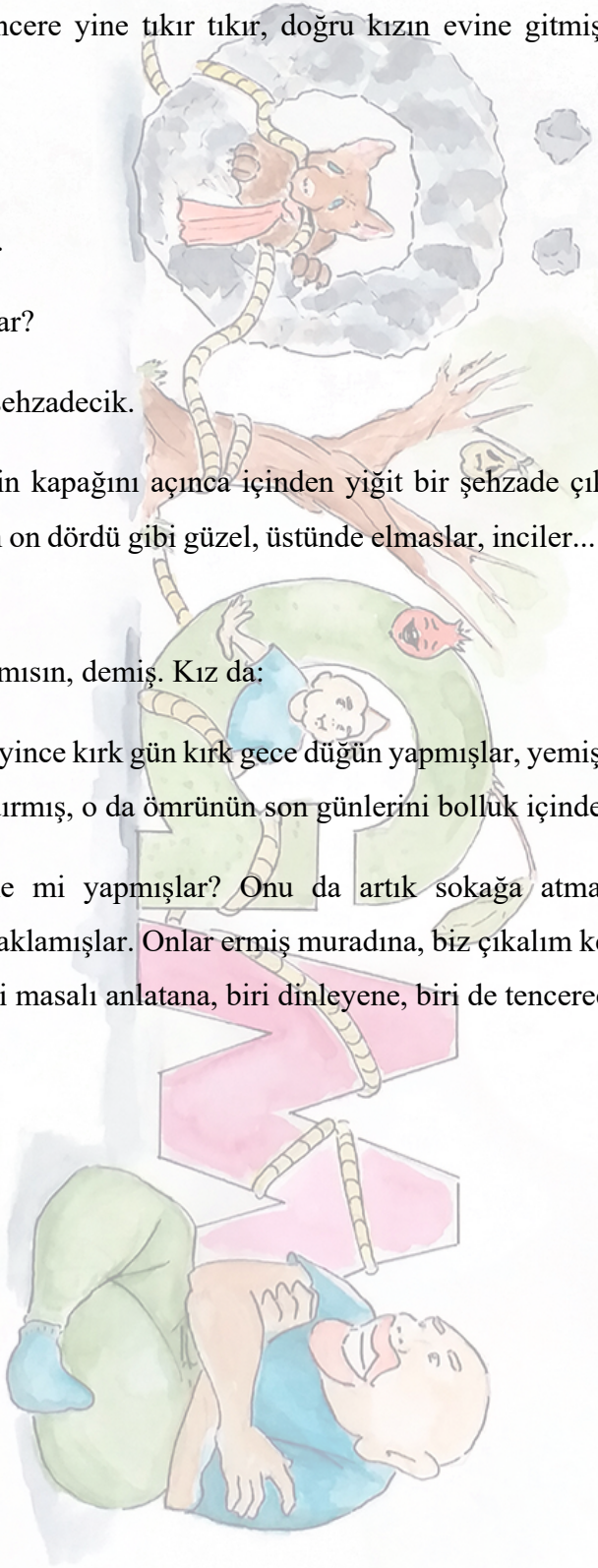

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

TEMBELHANE

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer cirit atarken eski hamam içinde… Yuvarlandım, yumak oldum; toparlandım, toprak oldum. Toprak evde buldum kazı. Kazı hancıya verdim, hancı bana mazı verdi. Mazıyı çobana verdim, çoban bana kuzu verdi. Kuzuyu kâtibe verdim. Kâtip bana yazı verdi. Yazıyı dervişe verdim. Derviş bana sazı verdi. Kimseye vermem bu sazı, ben çalarım bazı bazı, dinle benden, ince telden, söyleşelim tatlı dilden.

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir padişah varmış. Bu padişahın zamanında, ülkedeki tembellerin sayısı çoğalmaya başlamış. Padişaha demişler ki:

– Padişahım, tembeller çoğaldı. Ne yapalım?

Padişah:

– Bir tembel evi yapın, tüm tembelleri oraya doldurun, demiş.

Tembel evi yapıldıktan sonra orada kalanların sayısı hızla artmaya başlamış. Bugün on tane, yarın elli tane, öbür gün yüz tane, sonraki gün iki yüz tane…

– Padişahım, tembel evi doldu taştı. Gerçekten tembel olmayan insanlar da gelmeye başladı, demişler. Bunun üzerine padişah askerlerine:

– Bir ateş koyuverin kaldıkları yere. Tembel olmayanlar kaçar, gerçekten tembel olanlar belli olur, demiş. Ardından da eklemiş:

– Kaçmayanları da kurtarıverin, yanmalarına izin vermeyin.

Tembel evine bir ateş koyuvermişler. İki kişi kapıdan, üç kişi pencereden, üç beş kişi de yeri kazarak kaçmaya çalışmış. En son üç kişi kalmış içeride. Tavan yanıyormuş cayır cayır. Bu üç kişiden biri demiş ki:

– Şuradan bir ateş düşse de ocağın altı yansa, yemek pişse ve karnımız doysa.

Öbürü de:

– Sen üşenmeden o lafı nasıl söylüyorsun, demiş.

Diğeri de:

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

– Burası sıcak oldu. Isındık, iyi oldu, demiş.

Gerçekten tembel olan bir tek bu üçü kalmış. Askerler de onları kurtarmışlar. Padişah üç tembeli huzuruna çağırmış. Onlara nasihat etmiş. Tembellikle hayatın geçmeyeceğini anlatmış. Tembeller yaptıklarından utanmışlar. Padişah hepsine birer iş vermiş. Onlar da çalışıp alın teri dökerek kazanmanın tadına varmışlar.

Gökten üç elma düşmüş. Biri bu masalı okuyanın, biri anlatanın, biri de tembelliği bırakıp çalışanların başına…

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

ŞENGÜLÜM, MENGÜLÜM, ŞÜNGÜLÜM

Masal masal maniki,
Kuyruğu var on iki.
Kuyruğunda beni var,
Kulağında çanı var.
Masal masal matatar,
Dil okur, damak tadar.

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir keçi ile onun üç yavrusu varmış. Bu yavrulardan birinin adı Şengülüm, diğerinin adı Mengülüm ve en küçüğünün adı da Şüngülüm imiş. Anne keçi, her gün ormana gidip otlar; dönüşte de yavrularına ağzında su, boynuzlarında ot, memelerinde süt getirirmiş. Eve gelip kapıyı çalınca yavrular, hemen kapının ağzına yaklaşıp sorarlarmış:

– Kapımızı çalan kimdir?

Anne keçi:

– Şengülüm, Mengülüm, Şüngülüm,
Açın kapıyı, ben geldim.
Ağzımda su getirdim,
Boynuzumda ot getirdim,
Memelerimde süt getirdim.

Şengülüm, Mengülüm ve Şüngülüm sevinerek kapıyı açarlarmış. Anne keçi içeri girip onlara ot, süt ve su verirmiş. Sonra da ailece yiyip içip yatarlarmış. Sabah olunca anne keçi, yine üçünün de yanaklarından öpüp onları sıkıca tembihlermiş:

– Şengülüm, Mengülüm ve Şüngülüm, beni iyi dinleyin. Günün birinde kurt gelip sizi yemek isteyebilir. O yüzden kim gelirse gelsin benim söylediğim sözleri söylemeden sakın kapıyı açmayın.

Yavruları da:

– Tamam, anneciğim, senden başka kimseye kapımızı açmayız, derlermiş.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Günlerden bir gün hain kurt; Şengülüm, Mengülüm ve Şüngülüm'ü yemeye karar vermiş. Anne keçi evden ayrıldıktan sonra kurt da saklandığı yerden çıkarak yavruların kapısını çalmış. Şengülüm, Mengülüm ve Şüngülüm kapıya yaklaşarak şöyle seslenmiş:

– Kapımızı çalan kimdir?

Kurt, anne keçinin kapıya geldiğinde tekrar ettiği sözleri bilmediği için:

– Ben annenizim yavrularım, ormandan geliyorum. Haydi, kapıyı açın, demiş.

Şengülüm, Mengülüm ve Şüngülüm, gelenin kurt olduğunu anlamışlar ve bir köşeye saklanmışlar. Kurt, ne kadar bekleyip yalvardıysa da yavrulara bir türlü kapıyı açtıramamış. Tam kapıyı kırmaya karar vermişken bir de bakmış ki anne keçi geliyor. Kurt hemen kaçarak bir ağacın arkasına saklanmış. Anne keçinin kapıyı açmaları için yavrulara ne söylediğini dinlemeye başlamış.

Anne keçi, eve gelince kapıyı çalarak:

– Şengülüm, Mengülüm, Şüngülüm,
Açın kapıyı, ben geldim.
Ağzımda su getirdim,
Boynuzumda ot getirdim,
Memelerimde süt getirdim.

diye seslenince Şengülüm, Mengülüm ve Şüngülüm sevinçle kapıyı açmışlar. Anne keçi, yavrularına sarılmış ve onları yanaklarından öpmüş. Her zaman olduğu gibi yavrularına ot, süt ve su vermiş. Sonra da sohbet etmişler. Yavrular, annelerine kapının çalındığını ama kapıyı açmadıklarını söylemişler.

Anne keçi:

– Anlaşıldı, o hain kurttur. Benim söylediğim sözleri tekrar etmeyenlere sakın kapıyı açmayın, diye yine sıkı sıkı tembihlemiş yavrularını.

Ertesi gün keçi, evden alacaklarını almış; yavrularının yanaklarından öpmüş, sonra da ormanın yolunu tutmuş. Keçi evden uzaklaşır uzaklaşmaz onun söylediği

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

sözleri ezberleyen kurt, saklandığı yerden usulca çıkarak kapıyı çalmış. Yavrular oynaya zıplaya kapıya gelmişler ve şöyle demişler:

– Kapımızı çalan kimdir?

Hain kurt, sesini anne keçinin sesine benzetmeye çalışarak:

– Şengülüm, Mengülüm, Şüngülüm,
Açın kapıyı, ben geldim.
Ağzımda su getirdim,
Boynuzumda ot getirdim,
Memelerimde süt getirdim.

Bunun üzerine Şengülüm, Mengülüm ve Şüngülüm sevinerek kapıyı açmışlar. Kurt, içeriye girer girmez Mengülüm'ü yakalamış. Bunu gören Şengülüm ile Şüngülüm kaçarak bir köşeye gizlenmişler. Kurt çok aramışsa da onları bulamamış. Mengülüm'ü de alıp ormana kaçmış. Şengülüm ile Şüngülüm gizlendikleri yerden çıkıp ağlamaya başlamışlar.

Biraz sonra evine dönen anne keçi, kapıyı çaldıysa da cevap alamamış. Zavallı yavrular gelenin yine kurt olduğunu zannederek korkudan tir tir titremişler. Keçi bakmış ki yavruları kapıyı açmayacak, boynuzuyla vurarak kapıyı kırmaya karar vermiş. Şengülüm ile Şüngülüm, kapının kırılacağını anlayınca kapıya yaklaşıp dışarıyı dinlemişler. Bu kez gelen sesin annelerinin sesi olduğunu anlamışlar:

– Kapımızı çalan kimdir?

Keçi, aynı sözleri tekrar etmiş:

– Şengülüm, Mengülüm, Şüngülüm,
Açın kapıyı, ben geldim.
Ağzımda su getirdim,
Boynuzumda ot getirdim,
Memelerimde süt getirdim.

Yavrular hemen kapıyı açmışlar. Anneleri yavrularından birini göremeyince telaşla:

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

– Hani, Mengülüm nerede?

Yavruları:

– Mengülüm'ü kurt kaçırdı, diye cevap vermişler.

Bu sözleri duyan keçi çok sinirlenmiş ve hemen kurdu aramaya koyulmuş. Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Sonunda bir tavşanın yuvasına varmış ve ayaklarıyla yere sertçe vurunca tavşan çıkmış:

– O kimdir, damım üstünde?
Duvarım, damım üstünde.
Tappır tuppur dövüyor,
Ayağın damım üstünde.

Keçi, tavşana cevap vermiş:

– Yavrumu gördün mü?

Tavşan da:

– Hayır, ben görmedim. Kimin kaçırdığını tilki bilir, ona sor, demiş.

Keçi, tilkinin damının üstüne çıkarak ayakları ile yere vurmaya başlayınca tilki de çıkmış:

– O kimdir, damım üstünde?
Duvarım, damım üstünde.
Tappır tuppur dövüyor,
Ayağını damım üstünde.

Anne keçi:

– Yavrumu görmedin mi, diye sormuş.

Tilki de:

– Hayır, ben görmedim. Kurda sor, demiş.

Keçi önce demircinin yanına gitmiş:

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

– Demirci kardeş, şu boynuzlarımı kılıç gibi yap. Uçları da şiş gibi sivri olsun. Sana bir kova süt ile bir kova kaymak vereceğim, demiş.

Demirci, keçinin dediklerini yapmış. Keçi de demirciye süt ve kaymak vererek oradan uzaklaşmış. Sonra da kurdun damının üzerine çıkarak hoplamaya başlamış. Hopladığı için kurdun yuvasına toprak dökülmüş ve pişen yemeğin içi toprakla dolmuş.

Bunun üzerine kurt da dışarıya çıkıp şöyle demiş:

– O kimdir, damım üstünde?
Damım, direğim üstünde.
Aşımı şor eyledi,
Gözümü kör eyledi.

Keçi de ona cevap vermiş:

– Benim benim, ben paşa,
Boynuzum çifte çifte,
Yavrumu sen kaçırmışsın,
Gel gidelim dövüşe.

Kurt da:

– Çok güzel, ben de seni arıyordum. Haydi, dövüşelim, demiş.

Keçi, kurdun karnına öyle bir boynuz vurmuş ki kurt neye uğradığını şaşırmış. Avazı çıktığı kadar bağırıp çağırdıktan sonra yere yığılmış kalmış. Keçi de hemen Mengülüm'ü kurtarmış ve onu bağrına basıp gözlerinden öpmüş. Kurt ise can acısıyla yattığı yerden inleyerek:

– Vay karnım, demiş.

Keçi de:

– Mengülüm'ü almasaydın, “Vay karnım!” demeseydin, demiş.

Yavrusunu kurdun elinden kurtaran keçi, sevine sevine evinin yolunu tutmuş.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Şengülüm ile Şüngülüm, kardeşleri Mengülüm'ü görünce çok sevinmişler. Onun yanaklarından ve gözlerinden öpmüşler. Bundan sonra da kurt korkusu olmadan hayatlarına devam etmişler.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

ŞEMŞIRAK TAŞLARI

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer cirit atarken eski hamam içinde… Bir serçe kanadını kırk katıra yüklettim. Ne az gittim ne uz gittim, Kafdağı'na ilettim. Bir nefeste erittim o dağların karını. Dikilmedik ağacın, orada yedim narını. Eğrilmedik iplikle ne çulhalar dokudum! A dedim, be dedim. Dağı taşı okudum. Bir sinek, bir kartalı sallayıp vurdu yere. Yalan değil gerçektir. Yer yarıldı birdenbire. Kerpiç koydum kazana, poyraz ile kaynattım. "Nedir?" diye sorana bu masalı anlattım…

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde padişahın biri, bir cami yaptırmış. Bir gün padişah camiden çıkarken Hızır Aleyhisselam gelip demiş ki:

– Bu cami çok güzel oldu ama şemşırak taşları eksik. O taşlarla her taraf ışıl ışıl olurdu. Şemşırak taşları çok parlak ve güzeldir, camiyi daha da güzelleştirir.

Padişah merak edip sormuş:

– Bu şemşırak taşları nerede bulunur?

Hızır:

– Bu taşlar Hint'te bulunur, diye cevaplamış ve gözden kaybolmuş.

Padişah, oğullarını yanına çağırıp meseleyi anlatmış. Büyük oğlu ile ortanca oğlu, taşları bulup getirmek için gönüllü olmuşlar. Küçük oğlan ise deli dolu gezermiş. O yüzden onu çok dikkate almazlarmış. Ağabeyleri yola çıktıktan sonra küçük oğlan da babasının yanına gitmiş. Taşları aramak istediğini söylemiş. Babası:

– Oğlum sen gidemezsin. Sen öyle şeyleri ne bilirsin? Sen o yolları çıkartamazsın, demiş ama onu kararından bir türlü vazgeçirememiş. Ona da bir at vermiş ve oğlan yola koyulmuş.

Küçük oğlan az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. İleride, üç yol ağzında ağabeylerine ulaşmış. Yol ağzında beklerlerken Hızır çıkagelmiş. Onlara nereye gittiklerini sormuş. Padişahın büyük oğlu durumu Hızır'a söylemiş.

Hızır, yolların akıbetini oğlanlara anlatmış:

– Bu yola giden gelir, şu yola giden de gelir ama şu sağdaki yola giden her babayiğit gelemez. Bu yoldan ancak yiğit ve gözü pek kişiler maksatlarına ulaşıp dönerler, demiş.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Ağabeyleri bu yoldan gitmeye cesaret edememiş. Onların diğer yollara saptığını gören küçük oğlan “Bismillah!” deyip sağdaki yola girivermiş.

Zorlu yolda ilerlemeye başlayan küçük oğlanın karşısına bir saray çıkmış. Bu sarayın kapısı ve penceresi yokmuş. Küçük oğul, gürzünü duvara vurarak orada bir delik açmış. İçeride bir kız varmış. Kız, oğlanı görür görmez ona orada beş başlı bir dev olduğunu, gelirse onu yiyeceğini, hemen oradan uzaklaşması gerektiğini söylemiş. Oğlan ise:

– Sen o devin kılıcını bana ver, gerisine karışma, demiş.

Küçük oğlan, kılıcı alarak devi beklemeye başlamış. Kısa bir süre sonra dev, çevresine korku salarak gelmiş. Dev ile küçük oğlan dövüşmüşler. Oğlan, devi yenmiş; kızın yanına gelmiş. Dönüşte onu alacağını, biraz beklemesi gerektiğini söylemiş. Sonra da yoluna devam etmiş.

Birkaç gün gittikten sonra oğlanın karşısına yine kapısı penceresi olmayan bir saray çıkmış. Gürzüyle onun da duvarında bir delik açmış ve yine bir kız görmüş. Selam vererek ondan su istemiş. Kız suyu getirmiş ve burada bir dev olduğunu, suyunu içip uzaklaşması gerektiğini söylemiş. Oğlan, bu kızdan da devin kılıcını istemiş ve beklemeye başlamış. Epey bir süre sonra dev gelmiş. Oğlan ile dev dövüşmüşler. Oğlan, devi yenmiş. Sonra kızın yanına gitmiş. Biraz beklemesi gerektiğini, dönüşte onu alacağını söyleyerek yoluna devam etmiş.

Oğlan, birkaç gün sonra kapısı ve penceresi olmayan bir konağa rastlamış. Gürzüyle duvarı yıkmış ve orada ayın on dördü gibi parlayan güzel bir kız görmüş. Kıza selam verdikten sonra ondan su istemiş. Kız, suyu getirmiş ama orada bir dev olduğunu, gelirse ikisini de yiyeceğini söylemiş. Oğlan, yine devin kılıcını isteyip devi beklemeye başlamış. Dev gelmiş. Oğlan, onunla dövüşmüş. Devi yendikten sonra kızın yanına gelmiş. Dönüşte onu da yanına alacağını, biraz beklemesi gerektiğini söylemiş. Sonra da yoluna devam etmiş.

Oğlan vara vara başı dumanlı bir dağın başına varmış. Orada Hızır’la karşılaşmış. Hızır, oğlana:

– Oğlum, ileride bir bahçe göreceksin. Şemşırak taşları, o bahçedeki köşkün içindedir. Bu köşkün kapısında padişahın kızı yatar. Sen bu dağdan aşağı inince ovada kötü kötü diken ağaçlarına rastlayacaksın, bunlar kocamıştır. Bunları görünce “Vay mübarek gül ağaçları, ne güzel! Bunların dibinde biraz yatsam da uyusam.” dersin. Orada biraz dinlenip ileriye geçersin. Daha ileride bir çeşme var ki musluğundan kara bir su akar. O su şifalıdır. Korkmadan, bir yudum içersin. “Mübarek ne has suymuş, sanki abıhayatmış.” dersin. Orada yıkanır, biraz

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

dinlenirsin. İleride iki tane ağaç vardır. İkisi de kötü, biçimsiz ve dikenlidir. “Şu mübarek servi ağaçlarının altında biraz uyusam da geçsem.” der, biraz da orada dinlenirsin. Daha ileri gidince gecenin karanlığında padişahın kızını görürsün. Kız, köşkün kapısında yatar. Onun yanından usulca geçersin. İçeriden taşları alır, koynuna koyarsın. Birinin ışığı ile yolunu aydınlatır gelirsin, demiş.

– Peki, demiş küçük oğlan ve yola devam etmiş. Yol boyunca Hızır’ın dediklerini yapmış. Kötü otlardan bir tane alıp “Ne güzel kokuyor!” demiş. Suyu kara çeşmeden içtikten sonra yıkanmış. Ağaçların altına gelince de “Ne güzel servi ağaçları!” deyip altında biraz yatmış. Güzel sözle yaklaştığı her şey ona yol vermiş, işini kolaylaştırmış. Oğlan yola revan olmuş. Açık kapıyı kapayıp kapalı kapıyı açmış ve köşke girmiş. Uyuyan padişahın kızının yanından geçmiş. Şemşırak taşlarını koynuna koyup birinin ışığıyla yola koyulmuş.

Oğlan yol boyunca karşılaştığı üç kızı da dönerken yanına almış. O çetin yoldan çıkarak memleketine doğru yola düşmüş ancak ağabeylerine rastlayamamamış. Bunun üzerine, emin bir yerde çadır kurup kızları oraya bırakmış ve ağabeylerini aramaya çıkmış.

Ağabeylerini zor durumda bulmuş. Meğer ikisi de yolunu izini kaybedip bir yerde çalışmaya başlamış. Küçük oğlan onları da yanına almış. Üç kardeş, hep birlikte sarayın yolunu tutmuş. Küçük oğlan, yolda başına gelenleri ağabeylerine anlatmış. Üç kıza yardım ettiğini ve onları devlerden kurtardığını anlatmış. Şemşırak taşlarını da bulduğunu söylemiş. Ağabeyleri çok mutlu olmuş.

Hep birlikte eve dönmek üzere yola çıkmışlar. Küçük oğlan, kızları bıraktığı çadırdan almış. Saraya varınca padişah hem oğullarına hem de şemşırak taşlarına kavuşmanın mutluluğunu yaşamış. Kızların oğlanlara, oğlanların kızlara gönlü düşmüş. Camiyi güzelleştirsin diye yola düşüp aradıkları şemşırak taşları, üç gencin hayatını güzelleştirmiş. Babası üç oğluna kırk gün, kırk gece düğün etmiş. Onlar ermiş muradına, biz de çıkalım kerevetine. Gökten düştü üç elma. Biri söyleyene, biri dinleyene, biri de anlayana...

#

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

NOHUT OĞLAN

Zaman zaman içinde, kalbur saman içinde, develer cirit atarken eski hamam içinde… Aç tavuk düşünde darı görürmüş. Hastalar dersen narı görürmüş. Ben de ben olalı her gece sarı görürüm… Yumurta sarısı mı desem, kanarya sarısı mı desem, altın sarısı mı desem? Ne desem, ne desem? Sarı mı dedin sarı, sarıyı görünce erir dağların karı! Mademki altınlar sarı, sarılar da altın olsa. Ne küp kalsa ne külek, ağzı beraber dolsa. Bununla bir şehir yaptırsam köyü beraber, seksen sekiz oda boyu beraber. İçinde bahçesi, suyu beraber. Vah neyleyim? Yürekte var, elde yok!.. Dört bin devem olsa bir düz ovada. Yirmi bin kuşum uçsa havada. Beş on batman yağ eritsem tavada.

Böyle olsa ile bulsa bir araya gelse. Seyreyle sen gümbürtüyü amma velakin lafla peynir gemisi yürümez ki koca koca sal yürüsün. Yürüse yürüse yine masal yürür! İyisi mi köşkü, sarayı bir yana; kurmayı, kuruntuyu öbür yana bırakalım da biz kendi ocağımızın başına oturup kendi keyfimize bakalım, masalımızı anlatalım…

Bir varmış bir yokmuş. Vakti zamanında çiftçi bir aile varmış. Bunların bir türlü çocukları olmuyormuş. Adam da kadın da bu duruma çok üzülüyormuş. Adam gündüzleri tarlaya gider, kadın da öğlen eşine yemek götürürmüş. Bir yandan da "Keşke bir çocuğum olsa…" diye geçirirmiş aklından.

Bir gün "Allah'ım bana bir çocuk nasip eyle, istersen nohuttan küçük olsun." demiş. Ertesi gün öğle yemeği vakti gelmiş. Kadın, yemek yapmak için mutfağa girmiş. Akşamdan ıslattığı nohutları pişirmek için tencerenin kapağını açmış. Bir de ne görsün? Nohutlardan biri küçük bir oğlan olup dile gelmiş:

– Anne, yemekler hazır olunca onları babama ben götüreyim, demiş.

Minicik oğlanın kocaman gözlerine şaşkın şaşkın bakan kadın ne diyeceğini bilememiş.

Nohut oğlan:

– Anne ben götüreyim, anne ben götüreyim, anne ben götüreyim, diye ısrar etmiş. Kadının şaşkınlığı geçip de cevap verene kadar nohut oğlan tencereden çıkmış.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Tezgâhtan zıplamış. Anahtar deliğinden hoop diye bahçeye atlayıvermiş. Oradan da derelerden sel gibi, tepelerden yel gibi geçerek babasının tarlasına gitmiş.

Şaşkınlıktan dili tutulan kadınsa yemekleri alıp kocasının yanına doğru yola koyulmuş. Yolda nohut oğlanı düşüne düşüne ilerlemiş. Tarlaya gelince heyecanla kocasının yanına yaklaşmış, kekeleyerek:

– Pişirmek için nohut ıslatmıştım. Nohutlardan biri çocuk olup çıktı, demiş.

Bunu duyan adam şaşkınlıktan kasketini yere düşürmüş, duyduklarına inanmamış. “Nasıl olur da nohut, çocuğa dönüşür ki?” diye geçirmiş içinden ancak karısı üzülmesin diye sesini çıkarmamış.

Bu sırada kaçan nohut oğlan, babasının tarlasını sürecek öküzün kulağına girmiş. Adam, öküze:

– Öküz arkadaş, haydi tarlayı sürelim, deyince öküzün kulağındaki nohut oğlan:

– Haydi, sürelim arkadaş, demiş.

Öküzün kulağındaki nohut oğlan konuştukça öküz de huysuzlanmaya başlamış. Adam “Allah Allah, bu öküze neler oluyor? Ne yapacağımı şaşırdım.” diye söylenmiş.

Adam, sesin öküzün kulağından geldiğini fark edip bir dal parçasını öküzün kulağına doğru uzatmış. Bunun üzerine nohut oğlan, öküzün kulağından çıkıp otların içine saklanmış.

Adam, nohut oğlanın öküzün kulağından fırlayıp kaçtığını görünce şaşırmış. Sonra aklına karısının söyledikleri gelmiş. Ona inanmadığı için pişman olmuş. Meğer bir şeyi çok ister ve gerçekleşeceğine inanırsan ruhunun derinliklerinde büyüyen bu kocaman rüya, bir nohut tanesinde can bulur; serilirmiş önüne.

Adam ve kadın nohut oğlanı, çok sevmişler. Nohut oğlan da akıllı bir çocuk olup annesini, babasını hiç üzmemiş. Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine. Gökten üç elma düşmüş. Biri anlatana, biri dinleyene, biri de hayallerine inanlara…

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

KURT İLE ÜÇ ÖKÜZ

Az gittim, uz gittim, dere tepe düz gittim. Çayır çimen geçerek, lale sümbül biçerek, soğuk sular içerek altı ayla bir güz gittim. Bir de dönüp ardıma baktım ki ne göreyim? Gide gide bir arpa boyu yol gitmişim! Ee ben de ne yapayım, buldum bir köşe, başladım masala.

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde… Çayır çimenlerde biri beyaz, biri siyah, diğeri de kızıl üç öküz otlarmış. Günlerden bir gün bu öküzlere bir kurt dadanmış. Kurt, uzaktan izlediği öküzlerin yanına nasıl gideceğini düşünüp dururmuş. Öküzlerin üçüne birden saldırırsa onların sivri boynuzları arasında öleceğini biliyormuş. Düşünürken düşünürken kurdun aklına bir fikir gelmiş. Dedesinin ona dediği "Önce parçala, sonra yut." sözünü hatırlayarak beyaz ve kızıl öküzün otladığı yere doğru seslenmiş:

− Şu siyah öküzün rengi ne kadar çirkin, sizin güzelliğinizi bozuyor. Eğer isterseniz ben bunun icabına bakayım. Bu otlaklar da tamamen size kalsın, diye teklifte bulunmuş.

Çayır çimen sözünü duyan ve kurdun kötü planından habersiz zavallı öküzler, bu teklifi hemen kabul etmişler. Kurt da siyah öküzü oracıkta yemiş.

Aradan birkaç gün geçince kurt, bu defa da kızıl öküzün yanına gelmiş ve beyaz öküz hakkında konuşmaya başlamış:

− Bak kızıl öküz, karşıda duran beyaz öküz "Benim rengim beyazdır." diye gururlanıp duruyor. Sen hiç sesini çıkarma, ben şimdi onun icabına bakarım. Böylece bütün otlar da sana kalır.

Bütün otlakların kendisine kalması fikri, kızıl öküzün çok hoşuna gitmiş. Kurdun teklifini kabul etmiş. Böylece kurt, beyaz öküzü de bir güzel yemiş.

Aradan birkaç gün geçince kurt tekrar dönmüş ve "Otlak yalnız sana kalacak." dediği kızıl öküzün yanına yaklaşarak:

− Şu güzelim otlar burada dururken onları beğenmez çiğnersin ha? Gel bakalım yanıma, şimdi sıra sende, demiş.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Zavallı öküz çok yalvarıp yakarmış fakat bir türlü sonuç alamamış. Kurt onu da yiyecekmiş. Bunun üzerine kurda dönerek:

− İzin ver de dünyaya bir nasihat edeyim, demiş.

Kurt da:

− Peki, demiş.

Öküz:

− Ey bu dünyada kalanlar! Benim hâlimden ibret alın. Benim şimdi öleceğimi zannetmeyin. Ben aslında siyah öküzün öldüğü gün ölmüştüm ama ne acıdır ki haberim bile olmadı, demiş.

Öküz sözlerini bitirir bitirmez kurt onu afiyetle yemiş. O günden sonra herkese üç öküzün hâli ibret olmuş. Kötülük birlik olanları yenemeyeceğini anladığında onları bölerek zayıflatmayı denermiş.

Gökten üç elma düşmüş. Biri anlatana, biri dinleyene, biri de birlik ve beraberliğin kıymetini bilene…

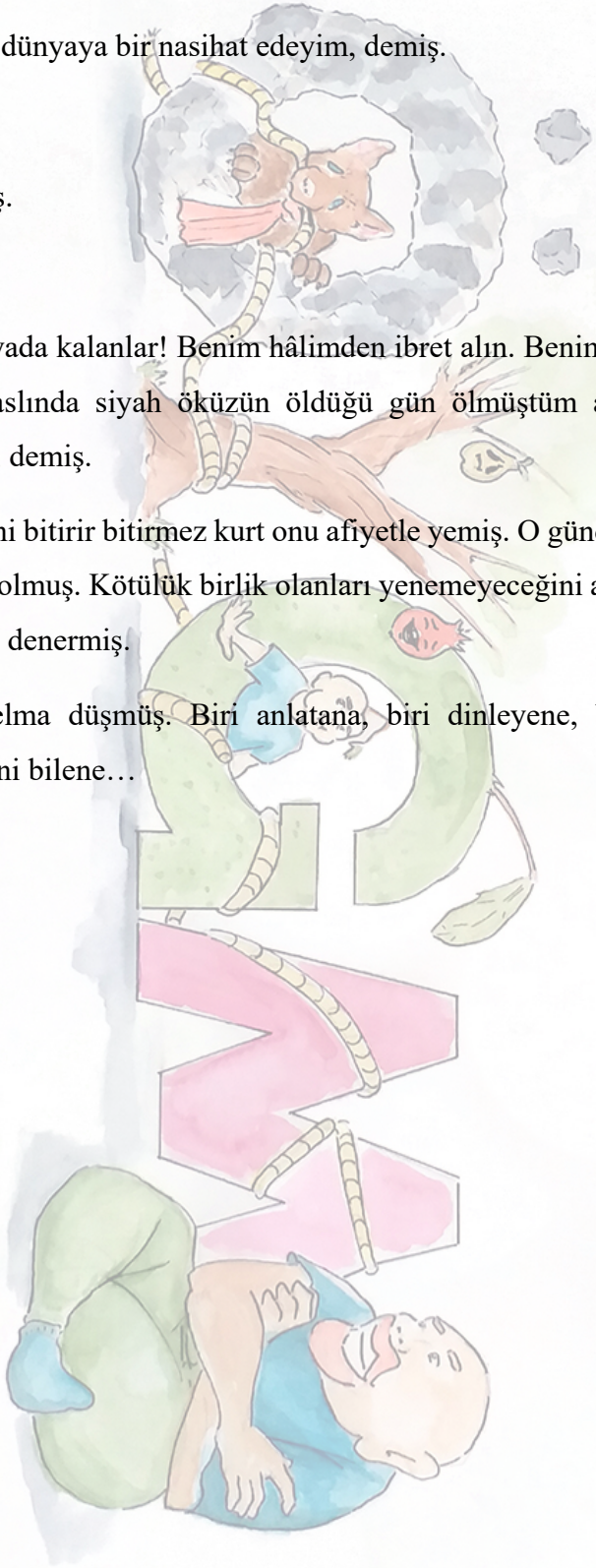

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

KURT İLE KÖPEK

Bir varmış bir yokmuş. Allah'ın deli kulu pek çokmuş. Bizden delisi hiç yokmuş. Hoppala hoptan annem bana bir ceket dikti çerden çöpten, ilikleri sarımsaktan, düğmeleri turptan. Bir de gemi satın aldım karpuz kabuğundan, bindim gemiye, gittim geçmişe.

Vakti zamanında bir kurt ile köpek arkadaş olmuşlar. Kurt çok zayıfmış, açlıktan kemikleri birbirine yapışıyormuş. Köpeğin ise eti budu yerinde, semiz bir hayvanmış. Kurt bir gün köpeği yemek yerken görmüş ve ağzının suyu akmış, biraz da yalanmış ve sormuş:

− Bu kadar yiyeceği nereden buluyorsun? Ben gün doğmadan yola düşüyorum, diyar diyar geziyorum ama çoğu zaman bir parça yiyecek bile bulamıyorum.

Köpek:

− Sen de benim gibi sahibinin işlerini yaparsan senin de karnın doyar. Sen de benim gibi semiz olursun, demiş.

Kurt:

− Nasıl oluyor o, diye sormuş.

− Benim sahibim var, beni çok sever. Bana hep yemek verir, diye cevaplamış köpek.

Kurt:

− Mesela sana ne verir, demiş heyecanla.

Köpek:

− Masadan çıkan kemikleri, artan yemekleri verir. Beni hiç aç bırakmaz, demiş.

Kurt:

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

− Peki, bunların karşılığında sen ne yapıyorsun, diye sormuş.

− Hiç, ben ne yapacağım? Otururum, yatarım. Eve yabancıları sokmam. Sahibimin evini, eşyalarını korurum. Bir yere giderken beni yanlarına alırlar. Onlara gider, onlarla geri gelirim. İşte, böyle işler, demiş köpek.

Bunun üzerine kurt heyecanla:

− Pek kolaymış, bu işleri ben de yaparım. Peki, seninle gelsem sahibin beni de yanına alır mı, diye sormuş.

− Alır herhâlde, demiş köpek.

Kurt:

− Ama sen gündüzleri hiç yanıma gelmiyorsun. Sadece geceleri geliyorsun. Neden böyle, diye sormuş.

− Geceleri boşum. Bu yüzden geceleri geliyorum. Haydi, götüreyim seni de sahibimle tanıştırayım.

− Peki, demiş kurt. İkisi beraber konuşa konuşa gitmişler. Kurt eve yaklaştığı sırada köpeğin boynundaki tasmayı görmüş.

− Bu ne?

− Tasma.

− Neden boynuna taktın?

− Ben takmadım, ev sahibim taktı.

− Peki, neden taktı?

− Ben rahat durmam. Bazen geleni gideni rahatsız ederim. Dışarı çıkarım. Ona sormam, giderim. Onlar da bu yüzden bana tasma taktı.

Kurt şaşkınlıkla:

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

− Bu tasma ne işe yarıyor ki?

− Bir yere kaçmayayım diye, beni eve bağlamak için sahibim bunu kullanıyor. Gündüzleri hep bağlı kalırım ama geceleri tasmamı çıkarır. Ben de istediğim yere giderim.

Kurt hayretle sormuş:

− Peki, gündüz canın sıkılsa bu tasmayı çıkarıp bir yere yollar mı seni?

− Yollamaz.

− Arkadaşıma gidiyorum, desen de mi yollamaz?

− Yok, yollamaz.

− Öyle mi? Demek sen ondan bu kadar semizsin. Ben öyle boynuma tasma taktırıp kendimi bağlatmam. Özgürlüğümden vazgeçmem. Öyle yaşayacağıma açlıktan ölürüm daha iyi. Yardım almaya alışan, emir almaya da alışır. Seninle gelemem köpek kardeş, demiş kurt.

Böylece iki arkadaş farklı yollara gitmişler. Gökten üç elma düşmüş. Biri masalı anlatana, biri dinleyene, biri de kurdun başına…

#

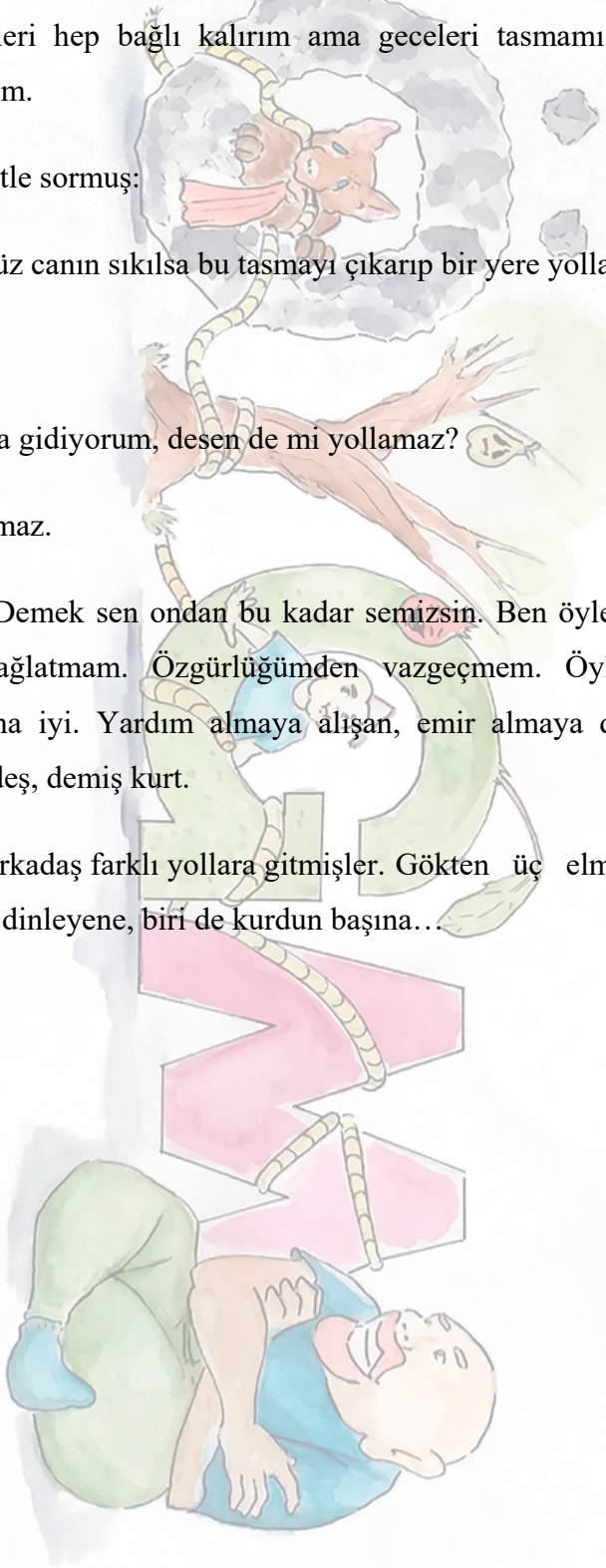

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

KURT İLE KAPLUMBAĞA

Zaman zaman içinde, kalbur saman içinde… Ne sağa baktık ne sola; demir çarık, demir asa düştük yola. Var varanın, sür sürenin, baykuşu çoktur viranenin! Param yok, pulum yok; el beni neyler? Dostu, düşmanı aradım, bedavadan bir kayık kiraladım. Fış fış kayıkçı, kış kış kayıkçı. Kayıkçının küreği, akşama fincan böreği, sabaha bayram çöreği, yesem yesem doymasam. Yok yok kayıkçı, aman çabuk kayıkçı… Evde benim babam var, bir yaramaz kedim var. Kedim eti yerse, anam beni beklerse… Vay başıma, hay başıma, uzatmayalım kameti, koparmayalım kıyameti…

Bir varmış bir yokmuş, vakti zamanında bir kurt varmış. Bir gün ormanda gezerken yolda kaplumbağaya rastlamış. Kaplumbağaya bakıp bakıp gülmüş, onunla alay etmiş. Sonra pençeleriyle kaplumbağaya vurmaya başlamış, onu hırpalamış. Kaplumbağa aman dilemiş:

− Kurt, beni öldürme. Bir gün bir darlığa düşersin, benim de sana yardımım dokunabilir, demiş.

Kurt gülerek:

− Hah, ha, ha! Senin gücün kuvvetin ne ki? Senin bana ne yardımın olur, demiş ama kaplumbağaya da acıyıp onu öldürmekten vazgeçmiş.

Aradan çok zaman geçmiş. Kaplumbağa gezerken bakmış ki kurt tuzağa düşmüş. Avcıların tuzağına düşen kurt ne etse de kendini kurtaramıyormuş.

Kaplumbağa:

− Kurt, ne oldu sana, diye sormuş.

Kurt:

− Ahhh! Hiç sorma kaplumbağa kardeş, beni tuzağa düşürdüler, demiş.

Kaplumbağa:

− Hiç korkma sen. Seni şimdi kurtaracağım, dedikten sonra avcıların tuzağını çeke çeke, ite ite gevşetip onu kurtarmış. Kurdu çıkarmanın gururuyla:

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

− Kurt hatırlar mısın? Zamanında benimle alay edip beni hırpalamıştın, demiş.

Kurt:

− Evet, kaplumbağa kardeş. Meğer herkesin bir gücü, bir değeri varmış. Kıymetli olan bu değeri, ihtiyaç olmadan önce de anlayabilmekmiş. Ben seni hor görmüştüm ama bak şu işe ki sen olmasaydın tuzakta kalırdım. Avcılar da gelip beni öldürürdü. Hayatımı kurtardın. Hayatımı sana borçluyum, demiş

Kaplumbağa ve kurt o günden sonra iyi arkadaş olmuşlar, mutlu mesut yaşamışlar. Onlar dostluğun kıymetini bir musibet ile öğrenmişler, bize de bu masalı nasihat etmişler.

#

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

KOCA NİNE İLE TİLKİ

Bir varmış bir yokmuş.
Zaman zaman içinde,
Kalbur saman içinde.
Deve tellal iken,
Manda berber iken,
Annem kaşıkta,
Babam beşikte iken.
Ben babamın beşiğini
Tıngır mıngır sallar iken,
Babam düştü beşikten,
Alnını yardı eşikten.
Annem kaptı maşayı,
Babam kaptı küreği,
Gösterdiler bana
Kapı arkasındaki köşeyi…

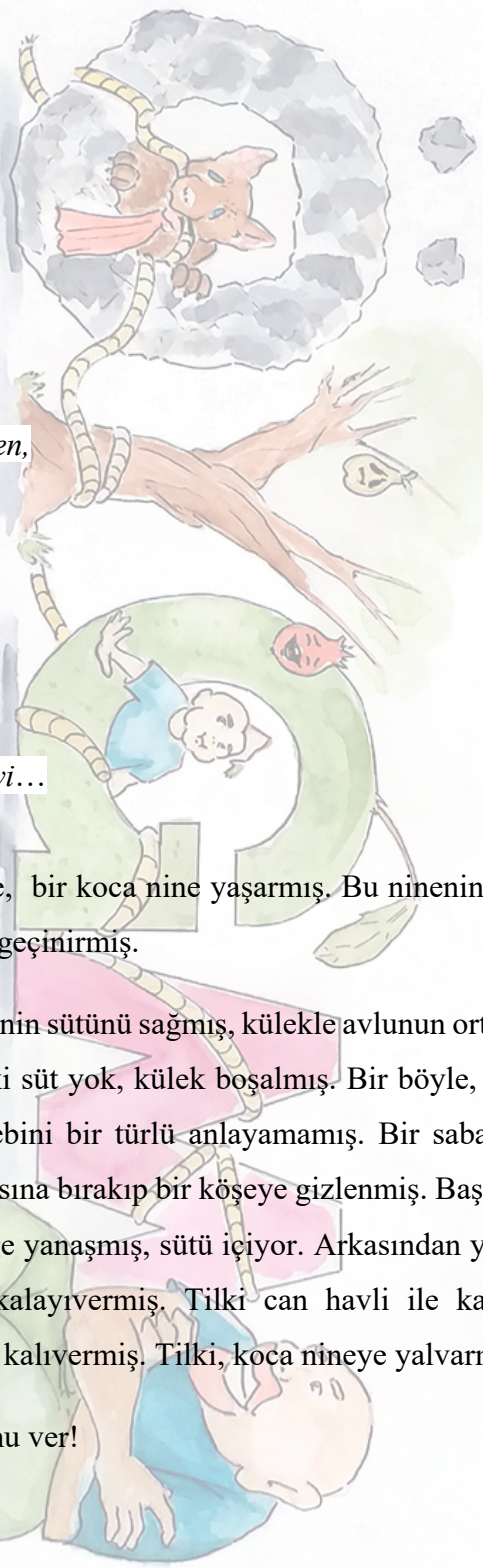

Vaktiyle köyün birinde, bir koca nine yaşarmış. Bu ninenin bir ineği varmış. Bu inekten sağdığı sütü satar, geçinirmiş.

Bir gün koca nine ineğinin sütünü sağmış, külekle avlunun ortasına koyup işine gitmiş. Döndüğünde bakmış ki süt yok, külek boşalmış. Bir böyle, beş böyle derken sinirlenmiş ancak bunun sebebini bir türlü anlayamamış. Bir sabah sütü sağdıktan sonra küleği yine avlunun ortasına bırakıp bir köşeye gizlenmiş. Başlamış beklemeye. Bir de ne görsün? Tilki küleğe yanaşmış, sütü içiyor. Arkasından yaklaşıp kaçmasın diye tilkiyi kuyruğundan yakalayıvermiş. Tilki can havli ile kaçmaya çalışınca, kuyruğu kopup ninenin elinde kalıvermiş. Tilki, koca nineye yalvarmış:

− Nine, nine kuyruğumu ver!

Nine de:

− Yok, vermem. Sen benim sütümü nasıl içersin, demiş.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Tilki yine:

− Nine, nine kuyruğumu ver, diye yalvarınca nine:

− Git, sütümü getir, sana kuyruğunu vereyim, demiş.

Tilki, koyuna gitmiş:

− Koyun kardeş, koyun kardeş bana süt ver. Nineye vereyim, kuyruğumu alayım, diye yalvarmış. Koyun da:

− Sen git, bana ot getir, ben de sana süt vereyim.

Tilki çayıra gitmiş:

− Çayır, çayır! Sen bana ot ver. Otu koyuna vereyim. Koyun bana süt versin. Sütü nineye vereyim, nine de bana kuyruğumu versin.

Çayır demiş ki:

− Git, bana evden çocukları getir. Üstümde oynasınlar, zıplasınlar. Ben de sana ot vereyim.

Tilki çocuklara gitmiş:

− Çocuklar çocuklar! Gelin çayırda oynayın, çayır bana ot versin. Otu koyuna vereyim, koyun bana süt versin. Sütü nineye vereyim, nine bana kuyruğumu versin.

Çocuklar da:

− Git, bize şeker getir, oynayalım, demişler.

Tilki bakkala gitmiş:

− Bakkal kardeş, bakkal kardeş! Bana şeker ver, çocuklara vereyim. Çocuklar çayırda oynasınlar, çayır bana ot versin. Otu koyuna vereyim, koyun bana süt versin. Sütü nineye vereyim, nine de bana kuyruğumu versin.

Bakkal:

− Git, bana yumurta getir, sana şeker vereyim, demiş.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Tilki, tavuklara gitmiş:

− Çilli çilli tavuklar. Bana yumurta verin, bakkala vereyim. Bakkal bana şeker versin, çocuklara vereyim. Çocuklar çayırda oynasınlar, çayır bana ot versin. Otu koyuna vereyim, koyun bana süt versin. Sütü nineye vereyim, nine bana kuyruğumu versin, demiş.

Tavuklar da bunun üzerine:

− Git bize mısır getir, sana yumurta verelim, demişler.

Tilki mısır tarlasına gitmiş:

− Tarla, tarla. Bana mısır ver, tavuklara vereyim. Tavuklar bana yumurta versin, bakkala vereyim. Bakkal bana şeker versin, çocuklara vereyim. Çocuklar çayırda oynasınlar, çayır bana ot versin. Otu koyuna vereyim, koyun bana süt versin. Sütü nineye vereyim, nine bana kuyruğumu versin, demiş.

Tarla demiş ki:

− Git bana su getir, sana mısır vereyim.

Tilki gitmiş dereye:

− Dere, dere! Bana su ver, tarlaya vereyim. Tarla bana mısır versin, tavuklara vereyim. Tavuklar bana yumurta versin, bakkala vereyim. Bakkal bana şeker versin, çocuklara vereyim. Çocuklar çayırda oynasın. Çayır ot versin, koyuna vereyim. Koyun bana süt versin, nineye vereyim. Nineden kuyruğumu alayım.

Dere de tilkiye:

− Beni temizle, ben de sana su vereyim, demiş. Tilki bunun üzerine başlamış deredeki çer çöpü temizlemeye. Tilki dereyi temizleyince dere ona suyu vermiş, tilki suyu almış, tarlaya vermiş. Tarladan mısırı almış, tavuklara vermiş. Tavuklardan yumurta almış, bakkala vermiş. Bakkaldan şeker almış, şekeri çocuklara vermiş. Çocuklar çayırda hep birlikte oynamışlar. Çayırdan otu almış, koyuna vermiş. Koyundan sütü almış, nineye vermiş. Nine de ona kuyruğunu geri vermiş. Tilkinin o günden sonra aklı başına gelmiş.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Gökten üç elma düşmüş. Biri masalı anlatanın, biri dinleyenin, biri de tilkinin başına…

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

KARGA AĞASI

Zaman zaman içinde, kalbur saman içinde, develer cirit oynarken eski hamam içinde. Nerede var, nerede yoksa… Bir sinek vızıldadı havada. Derisini sattık yüz binlerce liraya. Kemiklerinden bir köprü kurduk Çukurova'ya. Ne dün ne demin, bugüne bugün iki adam geçti. Biri zayıf, biri şişman. Biri dost, biri düşman. Geçen de pişman, geçmeyen de…

Bir varmış bir yokmuş. Allah'ın kulu çokmuş. Bir karı koca varmış. Bu karı koca çok fakirmiş. Bir gün, bu karı koca tarlaya mısır ekmiş. Mısırları büyümüş, ürünleri çok olmuş ancak kargalar sürekli mısırları yemeye çalışıyormuş. Adam da durmadan kargaları kovalıyormuş. Bazen de yakaladığı kargalara sopayla vuruyormuş. Bu kargaların bir de ağası varmış. Karga ağası bir gün adamın yanına gelmiş:

− Kargalarıma vurup duruyorsun, onlara vurma! Ürün kaldırma zamanı gelince ben yenen mısırlarının hakkı neyse sana öderim, demiş.

Günler geçip gitmiş, ürün kaldırma zamanı gelmiş. Çiftçi bir de bakmış ki hasat edilecek bir tane mısır yok. Kargalar bütün mısırları yemişler. Adam bunun üzerine karga ağasının yanına gitmiş. Karga ağası da yenen mısırların yerine ona bir eşek vermiş ve şöyle demiş:

− Bu eşeği eve götürene kadar sürekli yürüt! Sakın ha durdurma! Eve gelince de onu bağla! Sonra göreceksin ki eşekten altınlar dökülecek.

Adam, eşeği alıp yola düşmüş. Karga ağasının tembihlerini tutmuş, eşeği hiç durdurmadan yürütmüş. Eve varınca eşeği durdurup bağlamış. Birden eşekten altınlar dökülmeye başlamış. Adam altınları toplayıp karısına:

− Bu altınlarla idare et. Sen sık sık hamama gidiyorsun. Sakın ola bu eşeği yanında götürme, demiş.

Karısı da:

− Sen hiç merak etme, onu bir yere götürmem, demiş.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Birkaç gün sonra adamın bir işi çıkmış, şehre gitmiş. Onun gitmesini fırsat bilen kadın hamama gitmiş. Hamama yürümeye erinip kocasına verdiği sözü unutarak eşeği de yanına almış. Hamamcıya:

− Eşeğim sana emanet. Onu hiç durdurmadan yürüt, demiş.

Hamamcı, eşeği götürüp bir yere bağlamış. Bir de bakmış ki eşekten altınlar dökülüyor. Bunun üzerine o eşeği alıp yerine başka bir eşek bağlamış. Hamamdan çıkan kadına farklı eşeği getirip vermiş. Kadın bu eşeğin kendi eşeği olmadığını anlamamış, dosdoğru evine gelmiş. Eve gelince eşeği durdurmuş ama eşekten altınlar dökülmemiş. İşte o zaman hamamcının eşeği değiştirdiğini anlamış.

Aradan biraz zaman geçmiş. Kadının kocası şehirden dönmüş. Kadın:

− Aman efendi, başıma ne geldi biliyor musun? Bugün hamama gittim. Giderken de eşeği yanımda götürdüm. Meğer hamamcı eşeği değiştirmiş. Şimdi ne yapacağız, demiş.

Adam epeyce bir zaman düşünmüş. Sonra kalkmış, karga ağasının yanına gitmiş. Ona başına gelenleri anlatmış. Karga ağası bu sefer ona bir sofra vermiş:

− Bu sofrayı al, acıktığın zaman yere ser. İçinde bir kırbaç var. O kırbacı alıp sofraya vur. O zaman sofra türlü türlü yemekle dolar, demiş.

Adam sofrayı almış, sevinçle yola çıkmış. Eve gelir gelmez sofrayı yere sermiş. Sonra da elindeki kırbacı sofraya vurmuş. O anda sofranın üstü yiyeceklerle dolmuş. Bunları karısıyla beraber yemiş. Sonra da dönüp karısına:

− Sakın bu sofrayı bir yere götürme! Eşekten olduğumuz gibi bundan da olmayalım, demiş.

Karısı da:

− Sen hiç merak etme, onu bir yere götürmem, demiş.

Derken aradan günler geçmiş. Kadın bir gün, padişahın hanımının ve kızlarının topluca yemek yiyip eğleneceklerini duymuş. Kendi kendine:

− Ben bu sofrayı oraya götürüp üzerini donatsam herkes benim soframın marifetini görür, demiş.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Kadın, günü gelince sofrayı yanına alıp gitmiş. Elindeki sofrayı yere serip kırbacı vurmuş. Sofra yiyeceklerle dolmuş. Kadını takip eden hamamcı, kadının gelenleri karşılamasını fırsat bilip sofrayı başka bir sofra ile değiştirmiş.

Kadın eğlence bitince sofrayı da alıp eve gelmiş. Akşam sofrayı serince üstüne yiyecekler dolmamış. Olup biteni anlamış ama iş işten geçmiş bir kere. Bunu da kocasına anlatmış. Adam, karısına:

− Ben sana sofrayı hiçbir yere götürme demedim mi? Niye götürdün, diye kızmış.

Adam yine derin derin düşünmüş. Karga ağasının yanına gitmiş. Başından geçenleri anlatmış. Karga ağası bu sefer adama altın bir tokmak vermiş. Demiş ki:

− Bu tokmak kimin elinde ise sen tokmağa "Vur!" dersen tokmak vurmaya başlar, demiş.

Adam, tokmağı eve götürüp saklamış. Daha önce kadından eşeği ve sofrayı alan adam bu sefer de tokmağın peşine düşmüş. Gizlice eve girmiş, tokmağı almış. Tam tokmağı çalacağı sırada yakalanmış. Bizim adam, hemen tokmağa "Vur!" diye seslenmiş.

Tokmak, adamın tepesine tepesine vurmaya başlamış. Bunun üzerine hırsızlık yapan adam, aman dileyip yalvarmaya başlamış:

− Bu tokmağın sahibi kim? Allah aşkına gelip bunu durdursun, diye bağırmış.

Adam gelip karşısına durmuş:

− Bu tokmağı durdururum ama sen de bana eşeğimi ve soframı vereceksin, demiş.

Hamamcı bunu kabul etmiş. Adam da tokmağı durdurmuş. Hamamcı da gidip eşeği ve sofrayı adama getirmiş. Böylece adam hem eşeğine hem de sofrasına kavuşmuş. Dünya malı gezer dururmuş elden ele, binip sırtına tutunurmuş bir yele, ulaşırmış bir gün gerçek sahibine…

Gökten üç elma düşmüş. Biri masalı anlatanın, biri dinleyenin, biri de kimin muradı varsa onun başına…

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

KARAVEZİR

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, cinler cirit oynarken eski hamam içinde… Bir birim, gölgede kilim. Kilimde bir kız, ağzında sakız, gözleri boncuk boncuk, gül dalında bir tomurcuk… Bu kızın adı Pullu… Tuttu beni okuttu, sırma saçlar dokuttu. Sonra da alladı pulladı, İstanbul'a yolladı. Dizim dizim dizilir İstanbul'un atları, süzüm süzüm süzülür martıların kanatları. Toplanmışsa muhabbet dostları, anlatalım biz de masalı…

Vaktiyle ülkenin birinde bir padişah yaşarmış. Bir gün, bu padişahın yanına bir derviş gelmiş. Padişaha misafir olmuş. Padişah dervişi ağırlamış, ona ikramda bulunmuş, bir kese altın verip uğurlamış. Derviş giderken padişaha şöyle demiş:

− Padişahım, herkes ne yaparsa kendine yapar, döner dolaşır yine kendine yapar.

Derviş, o günden sonra her gün gelip aynı sözü söyler gidermiş. Padişah da her seferinde ona bir kese altın verirmiş. Derviş de bu altınları fakir fukaraya dağıtırmış.

Padişahın bir de Karavezir'i varmış. Bu Karavezir çok kötü kalpliymiş. Derviş ile padişahın dostluklarını kıskanmaya başlamış. Her gün gelip dervişi padişaha kötülermiş. Sonunda padişahı inandırmış. Padişah, dervişten kurtulmaya karar vermiş. Hemen bir plan hazırlamış. Eline kâğıt alıp bir şeyler yazmış. Padişah adamlarını çağırtmış, dervişi getirmelerini söylemiş. Derviş, padişahın huzuruna çıkmış:

− Derviş Baba! Sen bu kâğıdı al, fırıncıya götür. Fırıncı senin ömrünün sonuna kadar rızkını temin edecek, demiş.

Derviş Baba dua ederek kâğıdı almış, katlamış, sonra da cebine koymuş. Kâh düşüne kâh sevine saraydan ayrılmış, yola koyulmuş. Yolda giderken Karavezir'e rastlamış. Biraz sohbet etmişler. Karavezir, Derviş Baba'ya:

− Nereye gidiyorsun böyle, diye sormuş.

− Padişah bana şu kâğıdı verdi. Ben bu kâğıdı fırıncıya götüreceğim. O da ben ölünceye kadar rızkımı temin edecekmiş, demiş.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Karavezir hemen bir şeytanlık düşünmüş. Derviş Baba'ya:

− Sen o kâğıdı bana ver! Benim çocuklarım aç. Fırıncı bizim rızkımızı temin etsin, demiş. Derviş, yüce gönüllü bir adammış. Karavezir'e kâğıdı uzatmış:

− Al bakalım, kimse kimsenin nasibini yiyemez, demiş.

Karavezir, kâğıdı kaptığı gibi soluğu fırında almış. Kâğıdı fırıncıya vermiş. Fırıncı kâğıdı okur okumaz adamlarına seslenmiş:

− Bu adamı tutun, kör kuyuya atın, demiş.

Karavezir ne kadar ağladıysa sızladıysa da adamlara laf dinletememiş. Adamlar Karavezir'i kör kuyuya atmışlar. Meğer o kâğıtta "Bu kâğıdı getireni kör kuyuya atın!" yazıyormuş.

Padişah ertesi gün Karavezir'i ortalıkta görememiş, çok merak etmiş. Adamlarına her yeri arattırmış fakat kimse Karavezir'i bulamamış. Padişah, şaşkın şaşkın düşünedursun birden derviş çıkagelmiş. Padişah, dervişi karşısında görünce çok şaşırmış:

− Sana verdiğim kâğıdı götürüp fırıncıya verdin mi, diye sormuş.

Derviş de:

− O kâğıdı Karavezir elimden aldı, fırıncıya o götürdü, demiş.

Padişah o anda Karavezir'e ne olduğunu anlamış. Dervişe:

− Derviş Baba, sen haklıymışsın. "Herkes ne yaparsa kendine yapar, döner dolaşır yine kendine yapar." demiştin. Beni çok utandırdın. Hakkını helal et, demiş. Bizim masalımız da burada bitmiş ancak şu söz asırlarca söylenmeye devam etmiş:

Her ne ise kişinin niyeti

Olur bir gün onun akıbeti.

Hiçbir kötülüğün fendi,

Yenemez güzel bir kalbi.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

#

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

KAPLUMBAĞA YAVRUSU

Bir varmış bir yokmuş. Allah'ın kulu çokmuş. Develer tellal iken, pireler berber iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken, ninem beşikte şıngır mıngır oynar iken küçücük bir kaplumbağa yavrusu varmış. Bu kaplumbağa yavrusu, bir gün annesiyle gezmeye çıkmış. Etrafta dolaşırken annesine dönüp:

− Şurada yiyecek gördüm, gidip alabilir miyim, diye sormuş.

Annesi de:

− Git ama çabuk dön, demiş.

Kaplumbağa yavrusu, yiyecek almaya gitmiş. Aradan çokça zaman geçmiş. Yavrusu geciktiği için telaşlanan anne, meraklanmaya başlamış. Bir süre daha bekledikten sonra bakmış olacak gibi değil, yavrusunu bulmak için yollara düşmüş. O dere senin, bu dere benim ararken bir inekle karşılaşmış ve ona:

− İnek kardeş, buralarda küçük bir kaplumbağa yavrusu gördün mü, diye sormuş.

O sırada kocaman dilini şapırdata şapırdata hapur hupur karpuzunu yiyen inek:

− Hımm, bir düşüneyim. Karşıdaki karpuz tarlasında bir kaplumbağa görmüştüm. Yanında da kurt gibi, tilki gibi bir hayvan daha vardı. Tam hatırlayamadım, demiş.

Bu sözleri duyan anne kaplumbağa:

− Eyvah! O hayvan benim yavrumu yemiş olmasın, diyerek yola koyulmuş. Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Altı ay bir güz gitmiş, sonunda karpuz tarlasına varmış. Tarlanın her tarafına bakmış fakat eşekten başka hiçbir şey görememiş. Az ileride o güzel sesiyle şarkı söyleyen eşeği fark etmiş. Eşeğin yanına varıp:

− Eşek kardeş, eşek kardeş! Buralarda küçük bir kaplumbağa gördün mü, diye sormuş.

Eşek, önce kulaklarını dikmiş, “Aaa iii!..” dedikten sonra:

− Gördüm gördüm ama sen aramakta biraz geç kaldın. Senin söylediğin kaplumbağa az önce yanında bir tilki ile şu tepeye doğru tırmanıyordu, demiş.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Anne kaplumbağa, hemen eşeğin gösterdiği tepeye doğru ilerlemiş. Biraz gittikten sonra ağacın tepesinde minicik ağzıyla fındık kemiren bir sincaba rastlamış. Kaplumbağanın telaşlı telaşlı yürüdüğünü gören sincap:

− Kaplumbağa kardeş, acelen ne böyle, nereye gidiyorsun, diye sormuş.

Anne kaplumbağa:

− Hiç sorma sincap kardeş, yavrumu tilki kaçırmış. Herhâlde dağın tepesindeki kartala verecek, demiş.

Fındık kırmayı bırakan sincap:

− Bak şunun yaptığına! Sen hiç üzülme kaplumbağa kardeş. Şimdi ben öyle bir oyun oynayacağım ki hem yavrunu kurtaracağız hem de onu kaçıranlara iyi bir ders vereceğiz, demiş. Daha sonra da bir sıçrayışta ağaçtan inmiş ve kaplumbağaya dönerek:

− Sen şu çalıların arkasına saklan ve beni bekle, demiş. Sonra da iki sıçrayışta yavru kaplumbağa ile tilkinin bulunduğu yere varmış. Tilkiyi görünce:

− Hey, tilki kardeş! Sana güzel haberlerim var, demiş.

Tilki homurdanarak:

− Ne söyleyeceksen çabuk söyle. Benim işim var, diye karşılık vermiş.

Sincap:

− Gel, bak. Şurada evinden kaçmış bir tavuk var. Tam senin ağzına layık. Gidip kaçıralım, kendine güzel bir ziyafet çek. O yavru kaplumbağayı da şuraya bir yere sakla, sonra işini bitirirsin, demiş.

Tavuk lafını duyan tilki artık durabilir mi? Hemen sincabın yanına koşup:

− Önüme düş de şu tavukları görelim, demiş.

Sincap önde, tilki arkada, bir ağacın altına varmışlar.

Tilki:

− Hani, tavuklar nerede, diye sorunca sincap:

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

− Şurada, bak çalılıkların arasında saklanıyorlar. Haydi, git, yakala, demiş.

Tilki, ağzı sulana sulana çalıların arasına dalmış fakat dalması ile avazı çıktığı kadar bağırması bir olmuş. Tavukları yakalayacağım diye girdiği çalılıkların arası büyük dikenlerle doluymuş. Bu dikenler tilkinin vücuduna batmış. Sincap:

− Bu sana iyi bir ders olsun. Bundan sonra kimseye kötülük yapma. Hele de kendinden küçük olanlara asla, demiş.

Anne kaplumbağa ile yavrusu birbirlerine kavuşmanın sevinciyle evlerine dönmüşler. Gökten üç elma düşmüş. Biri masalı anlatanın, biri dinleyenin, biri de yavru kaplumbağanın başına…

#

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

İKİ KOMŞU

Benim adım Kamber. Minareden uzun mumbar yedim, doymadım. Dere gibi hoşafla tepe gibi pilavlar, ambar ambar yulaflar yedim içtim, doymadım… Denizi çorba ettik, gemiyi kepçe ettik, daha bilmem nice ettik, yedim içtim. Karnım davula döndü ama ne sakalım tum tum etti ne bıyığım cum cum etti, dudaklarım bile duymadı. Baktılar ki dünyayı yesem doyduğum, doyacağım yok, "Akdeniz'in martısı, zeytinyağının tortusu, hoştur makarnanın yoğurtlusu…" deyip tepsi tepsi önüme sürdüler. Ama sensiz boğazımdan geçmedi. Yüklendim bizim uzun kulaklıya, size getiriyordum ama ırmaktan geçerken kurbağalar dedi: "Vırak vırak!" Ben de anladım: "Bırak bırak!" Bıraktım oracıkta… Ee ne yapayım, ben de size bu masalı getirdim.

Zamanın birinde iki komşu varmış. Komşulardan biri çok iyi kalpli, diğeri ise çok kötü kalpliymiş. İyi kalpli adam fakir, kötü kalpli adam ise çok zenginmiş. Fakir adam, kendi alın teriyle her gün ekmeğini kazanıp ailesine bakmaya çalışırmış. Kötü kalpli olan ise haraç kesip, çalıp çırparmış. Böylece her geçen gün zenginliğine zenginlik katarmış.

İyi kalpli fakir adam, küçücük kerpiç bir evde iki kızı, bir oğlu ve karısıyla yaşarmış. Kötü kalpli zengin adamın ise iki oğlu ve karısıyla birlikte yaşadığı on odalı bir köşkü varmış. Bu kötü kalpli zengin adam, fakir komşusunu hep küçümser; verdiği davetlere çağırmazmış.

Fakir adam çalışmak için evinden ayrıldığında çok güçlü bir fırtına ve sel evlerini yıkmış. Hiçbir eşyalarını kurtaramamışlar. İyi kalpli fakir adam hüngür hüngür ağlayarak zengin komşusundan yardım istemiş. Komşusu yine bir davet vermekteymiş. Kötü kalpli komşu, fakir komşusunu dinlemiş. Onun başına gelenlere kahkahalarla gülerek cevap bile vermeden kapıyı suratına kapatmış.

Fakir adam, çok üzgün bir şekilde ailesinin yanına dönmüş. Isınmak için ateşi yakıp o günkü rızkını çocuklarıyla oturup yerken ateşin içine yaralı bir kuş düşmüş. Bunu gören fakir adam kuşu ateşin içinden çıkarıp yanmaktan kurtarmış. Bu yaralı kuşun yaralarını sarıp karnını doyurmuş. Kuş iyileşip dile gelmiş. Meğer o bir dilek kuşuymuş.

Kuş:

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

− Dile benden ne dilersen. Sen beni iyileştirdin, bunun için ne istersen gerçekleştireceğim, demiş.

Fakir adam önce çok şaşırmış, ardından da başından geçenleri kuşa bir bir anlatmış:

− Ne isteyebilirim ki bütün bunlardan sonra? Başımızı sokacak bir yuvamız olsun yeter, demiş.

Kuş da bunları peşine takıp başka bir diyara götürmüş. Az gitmişler, uz gitmişler. Üç gündüz, üç gece yol gitmişler. Sonunda yemyeşil bir diyarda koskoca bir sarayın kapısına varmışlar. Adam ve ailesi sarayı görünce şaşırmış.

Kuş:

− İşte geldik, bu saray sizindir, demiş.

Fakir adam sarayda yaşamayı kabul etmek istememiş. O sarayı kendine fazla görmüş. Kuşa şöyle demiş:

− Bize küçük bir ev yeter, bu saray çok büyük.

Kuş ise:

− Sen altın kalpli bir adamsın, üzülme, hiçbir iyilik karşılıksız kalmaz. Var git sarayına, ailenle otur. Bolluk ve huzur içinde yaşa, demiş.

Bunun üzerine fakir adam ve ailesi saraya yerleşmiş. Düzenlerini kurup mutlu bir şekilde yaşamaya başlamışlar.

Aradan aylar, yıllar geçmiş ve bir gün bir deprem olmuş. Kötü kalpli adamın köşkü yıkılmış. Ardından çıkan yangında her şeyi yanmış. Adam ve ailesi çaresiz bir şekilde kalacak yer aramaya başlamışlar. Zamanında çok kalp kırıp insanları küçük gördükleri için hangi eve gitseler kapısı suratlarına kapanmış.

Gide gide bilinmedik bir saraya denk gelmişler. Çaresiz bir şekilde son şanslarını denemek için kapıyı çalmışlar. Kapıyı açan fakir adamcağız ve ailesi, kötü kalpli adam ve ailesini tanımış. Kötü kalpli adam ve ailesi ise eski komşularını tanımamış. İyi kalpli adam karşısında eski komşusunu ailesiyle birlikte perişan hâlde görünce onları sorgusuz sualsiz içeri almış.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

İyi kalpli adam ve ailesi onları yedirmiş, içirmiş, giydirmiş. Saraylarından birkaç oda verip güzelce ağırlamışlar. Daha sonra da oturup dertleşmişler. İki adam birbirine hayat hikâyelerini anlatınca kötü kalpli adam ve ailesi eski komşularını tanımışlar.

Kötü kalpli adam mahcup ve aklı başına gelmiş bir şekilde:

− Zamanında seni hor gören, evine almayan, o çaresiz gününüzde yardım etmeyen, gözünü para bürümüş kötü kalpli adam bendim. Zor duruma ben de düştüm. Köşkümüz yok oldu. Her şeyimiz yandı. Çalmadığım kapı kalmadı. Herkes yüzüme kapılarını kapattı çünkü ben onları da zamanında hor görmüştüm. Sen, sana yaptıklarıma rağmen beni ve ailemi sarayına aldın, yedirdin, giydirdin. Bu felaket benim aklımı başıma getirdi. Çok utanıyorum. Ne olur beni affet, demiş.

İyi kalpli adamcağız komşusuna:

− Kötülük de bir hastalıktır ve insan bu hastalıktan kurtulabilir. Görüyorum ki yaşadığın sıkıntılar seni olgunlaştırmış. Bilmek aklın, anlamak kalbin işidir. Dilerim bundan sonra dertlinin hâlinden anlarsın, demiş ve onu affetmiş.

İyi kalpli adam, onlara yetecek kadar para vermiş. Kötü kalpli zengin adam ve ailesi, alın teriyle çalışarak yeni bir hayat kurmuşlar. İki komşu mutlu ve mesut bir şekilde, dayanışma içinde yaşamaya başlamışlar. Kimin başı sıkışsa, kim zor duruma düşse birlikte yardım etmişler.

Gökten üç elma düşmüş. Biri anlatana, biri dinleyene, biri de dilek kuşunun başına.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

HOŞAF

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde… Kırk kartal, dal tartar, kartal kalkar, dal sarkar. Fare kaçar, kuş kovalar. Tombul kuş, arabaya koş. İstanbul'un şekeri, arabanın tekeri… Tekerek mekerek, eve geldim sekerek. Ninem lokma pişirmiş, sayısını şaşırmış. Üçe beş dedi, kuruya yaş dedi. Kara kedi, beyaz kedi, lokmaları bir bir yedi. Şaştım, koştum, hamdım, piştim. İşte size bir masal getirdim.

Bir varmış bir yokmuş. Köyün birinde bir karı koca yaşarmış. Adam çalışıp kazandığı parayla altın alırmış. Günler geçtikçe adamın da kazancı artmış ve kocaman bir torba dolusu altını olmuş. Ancak bu durumdan karısının hiç haberi yokmuş. Adam bu kadar varlıklı olmasına rağmen hiç para harcamazmış. Komşuları da bu karı kocaya üzülür, onlara yardım etmeye çalışırlarmış.

Komşulardan biri bir gün, kadına:

− Şu yumağı al da kocana bir çift çorap ör. Yazık, yırtık çorapla çalışmaya gidiyor, demiş.

Akşam olunca kadın başlamış kocasına çorap örmeye. Aradan zaman geçmiş, adam karısına:

− Hanım, sen bana çorap örüyordun, ne oldu, demiş.

Kadın:

− Ah bey, ah! Ben çorabı örmeyi bitirmiştim ki kızıl bir ibibik kuşu çorabı alıp kaçtı, demiş.

Adam bunun üzerine çok endişelenmiş. "Ya bu ibibik benim altınları da bulursa..." diye düşünmüş. Altınları evdeki ocağın altına saklamaya karar vermiş. Adam altınları saklarken karısı görmüş. Kadın, gözleri az gördüğü için kocasının altınlarını hoşaflık kayısı sanmış.

Aradan zaman geçmiş, ramazan ayı gelmiş. Kadın da hoşaflık kayısı sandığı altınları çıkarıp kazana atmış. Üzerine de su ve şeker koyup bir güzel kaynatmış. "Bu kadar çok hoşafı kim içecek? Dağıtayım en iyisi, sevaptır." deyip bütün köylüye hoşafı paylaştırmış. Birer tas hoşaf alan köylüler binbir dua ve teşekkürle oradan ayrılmışlar.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Hoşaftaki altınları satıp evlerini barklarını yaptırmış, durumlarını düzeltmişler. Altınların dağıtıldığını anlayan adam, tam karısına kızacakken, köylünün mutluluğunu görüp, dualarını duyunca onu affetmiş. Paylaşmanın tadına varan adam bir daha cimrilik yapmamış ve şunları söylemiş:

Çil çil altınları sakladım

Köşedeki ocağın altına.

Bir bir girdi de hoşafa,

Dağıldı konu komşuya.

Varsın, iyilik yerini bulsun,

Şifa olsun derdi olana.

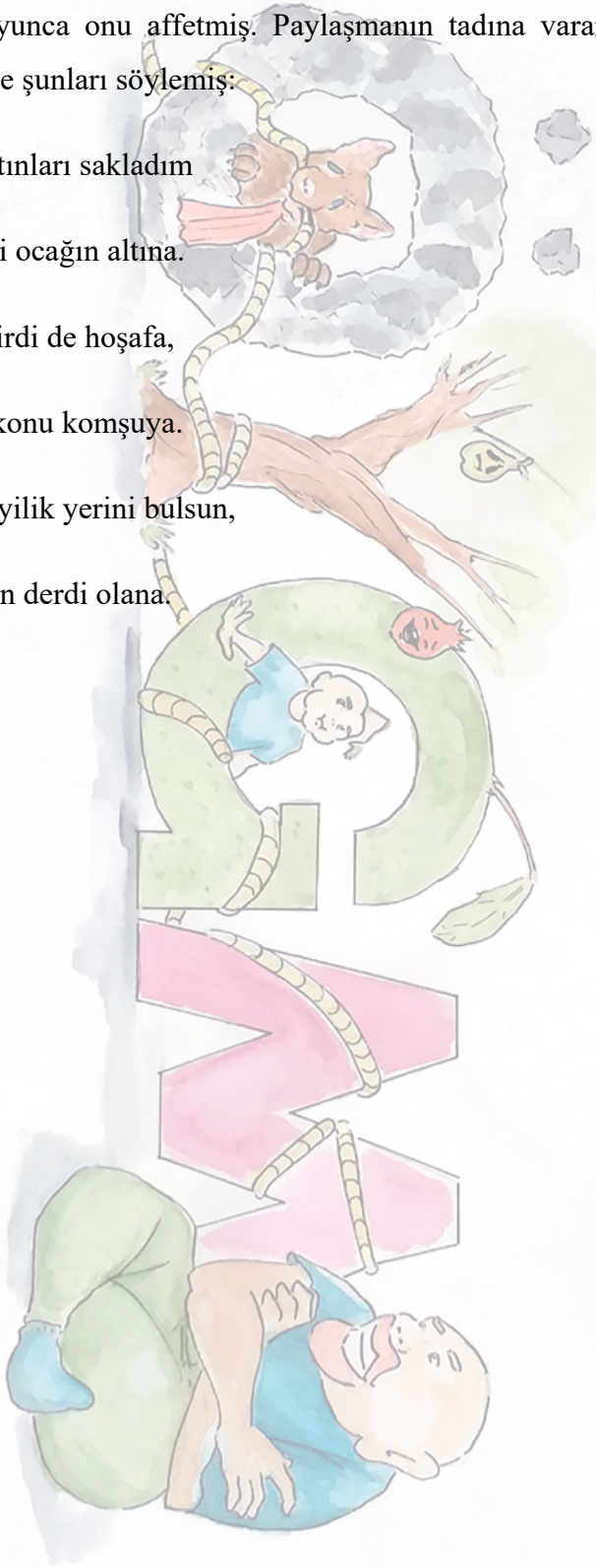

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

HEDİYE

Evvel zamanda iken, kalbur samanda iken, yol az iken, uz iken, anam evde yok iken… Karatavuk kömürcü, saksağan berber iken; at ekmekçi, köpek demirci iken… Deve terzi, horoz tellal iken… Tavuk saatçi, eşek tuzcu iken… Tilki simsar, kedi çuhadar iken bir masal duydum kimlerden? Aldım, cebime koydum, tutup size getirdim.

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; pireler berber, develer tellal iken, ben ninemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken uzak diyarlardan birinde bir padişah ve kızı yaşarmış.

Padişahın kızını aynı gece üç kişi istemeye gelmiş ama hiç kimse padişaha bunu söyleyememiş. Padişahın kızını istemeye gelenler, padişahla konuşmak için birbirlerinin gitmesini beklemişler. Epey zaman geçmiş ve içlerinden biri "Bunların gideceği yok, en iyisi ben açılayım." diye düşünmüş ve şöyle demiş:

− Padişahım! Allah'ın emri, peygamberin kavli ile kızınızı oğluma istemeye geldim.

Bunu duyan diğerleri:

− Ee, biz de kızınızı istemeye gelmiştik, demişler.

Bunları duyan padişah çaresiz kalmış. Bir çözüm düşünmüş ve kızına kimin daha çok değer verdiğini ölçmek için:

− En iyi, en güzel hediyeyi kim getirirse kızımı ona veririm, demiş.

Delikanlılar erkenden kalkıp yola düşmüşler. Üç yol ayrımına gelmişler. Bunun üzerine üçü de farklı bir yoldan gitmeye karar vermiş.

Biri bir yere varmış ki orada adamın biri "Hünerli at, hünerli at!" diye bağırıyormuş.

− Nedir atın hüneri, diye sormuş delikanlı.

− Ata binersin, nereye gitmek istiyorsan seni hemen oraya kavuşturur.

− Bundan iyi hediye olmaz, demiş delikanlı.

Diğer delikanlı da gezerken yolda "Hünerli ayna, hünerli ayna!" diye bağıran bir adama rastlamış ve:

− Nedir aynanın hüneri, diye sormuş.

− Dünyada görmek istediğin her ne ise sana onu gösterir, diye cevaplamış adam.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Delikanlı aynayı almış. Sonuncu delikanlı ise yolda “Ecele elma, ecele elma!” diye bağıran birine rastlamış.

− Nedir bunun hüneri, diye sormuş.

− Ölüm döşeğinde her kim bu elmayı yerse hemen iyileşir, diye yanıtlamış adam.

Delikanlı elmayı almış. Ardından üçü de yola düşmüş. Tam yol ayrımının olduğu yere geldiklerinde birbirleriyle karşılaşmışlar. Aldıkları hediyelerin hünerlerini birbirlerine sormuşlar.

− Senin hediyenin hüneri nedir?

− Bu ayna, kimi görmek istersen onu gösterir.

− Senin hünerin nedir?

− Ölüm döşeğinde yatan hastanın boğazına bu elmanın suyunu damlattın mı hemen iyileşir.

− Senin hünerin nedir?

− Bu ata binip de nereye gitmek istersen kendini hemen orada bulursun.

Bunun üzerine üç delikanlı:

− Aynaya bakalım da padişahın kızı ne durumda öğrenelim, demişler. Aynaya bakmışlar ki padişahın kızı son nefesini veriyor.

− Burada ne duruyoruz? Binelim benim ata, üçümüzü menzile ulaştırır, demiş atı olan delikanlı.

Öteki de demiş ki:

− Benim elma da ilaç. Hemen gidip padişahın kızına verelim elmayı.

Ata binip hızlıca yola düşmüşler. Saraya geldiklerinde padişaha:

− Aynaya baktık, kızınızın hasta olduğunu gördük. Bu atla geldik, bu elma da şifadır, demişler.

Elmanın suyunu kızın ağzına damlatmışlar, padişahın kızı dirilip kalkmış. Bunun üzerine üç delikanlı aralarında tartışmaya başlamış.

Atın sahibi olan:

− Benim atım olmasaydı neyle gelirdik buraya?

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Aynanın sahibi:

− Benim aynam olmasaydı padişahın kızının hasta olduğunu anlayamazdık.

Elmanın sahibi de:

− Benim elmam olmasaydı padişahın kızı ölecekti, demiş. Bunun üzerine üçü birden padişaha dönüp:

− Padişahımız, hangimiz kızınızla evlenmeye daha layık, diye sormuşlar. Padişah üçüne de teşekkür etmiş ve kızıyla görüşmek için onlardan müsaade istemiş. Üç genç dışarı çıkmış. Padişah kızıyla görüşmüş ve gençleri tekrar içeri çağırmış.

− Gençler, hepiniz kızım için büyük fedakârlıkta bulundunuz ancak iki gönlün rıza göstermediği yerde sevgi olmaz. Seven sevdiğine her şekilde kavuşur, at vesile. Seven sevdiğini her yerden görür, ayna nafile. Bir tek ölüme çare olmaz. Mademki kızıma bu elma şifa oldu, kızımın da rızası varsa kızım elmayı getirene layıktır, demiş.

Kızın gönlü de elmayı getiren delikanlıdaymış zaten. Elmayı getiren delikanlı ile padişahın kızı evlenmişler ve ömür boyu mutlu yaşamışlar. Padişah diğer iki gence de birer sandık altın bağışlayıp gönüllerini almış. Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine.

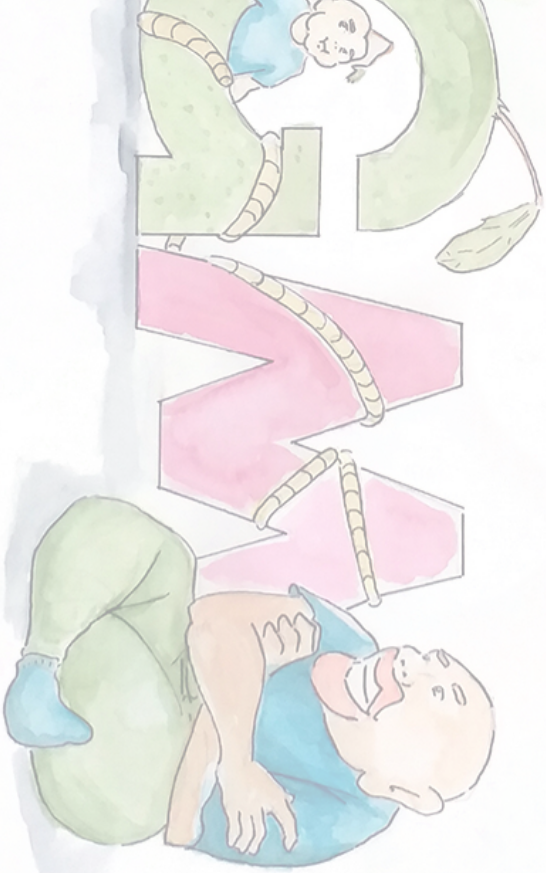

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

ÇİLLİ TAVUK VE YAVRULARI

Az sürdüm, uz sürdüm, dere tepe düz sürdüm. Altı ay bir güz sürdüm. Geri döndüm baktım ki arkadan ekin gövermiş, geçmiş. Bir orak aldım, yanaştım ekine. Biraz biçtikten sonra belim ağrıdı. Dinleniverdim yorgunluk alametiyle. Sonra rastladım bir çilli tavuğa. Bu tavuğun beş de yavrusu varmış. Çilli tavuk yavrularıyla bütün gün yem aramak için çalışır dururmuş. Kış günlerinde kar, fırtına eksik olmazmış. Bu yüzden çilli tavuk ve yavruları yem bulmakta zorlanıyorlarmış. Gel zaman git zaman, uzun ve soğuk bir kışın ardından nihayet ilkbahar gelmiş.

Bizim çilli tavuk "Şu tarlaya az buğday eksem de kışın kolayca yavrularımı beslesem. Tek başıma bunu yapamam. Komşularımdan yardım isteyeyim." diye düşünmüş. Komşularını aklından tek tek geçirmiş. İlk önce kazın yanına gelmiş ve ona seslenmiş:

− Kaz kardeş, ben ekin ekeceğim ama yardıma ihtiyacım var. Sen bana yardım edersen ben de sana yardım ederim. Bu işi daha kolay yaparız. Bana yardım eder misin, demiş.

Kaz:

− İşimiz çok, gelemem, demiş.

Çilli tavuk buna üzülmüş. Bu sefer tavşana gitmiş. Kırlarda zıp zıp zıplayan tavşana yetişmesi kolay olmamış. Nefes nefese kalmış ama sonunda ona yetişmiş ve şöyle seslenmiş:

− Tavşan kardeş, tavşan kardeş! Benim yardıma ihtiyacım var. Gel, bana biraz yardım et. Buğday ekeceğim. Ben de sana yardım ederim, tek başıma yapamıyorum.

− Aaa, olmaz ki!.. Bir tavşan dolaşmadan duramaz ki! Benim gezmem lazım, ben gelemem, demiş tavşan. Sonra da kuyruğunu sallaya sallaya çekip gitmiş.

Tavuğun komşularından biri de ördekmiş. Artık ne yapsın, "Bir de ördeğin yanına gideyim bari." diye düşünmüş.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

− Ördek kardeş, senden yardım istiyorum. Yavrularım ufak, kış gelmeden onlara yiyecek hazırlamam lazım. Buğday ekeceğim ama o da tek başıma olmuyor. Gelip bana yardım eder misin? Ben de sana yardım ederim, demiş.

Ördek:

− Vak vak vak!.. Sen işine bak. Ben de gelemem, işlerim var, demiş.

Çilli tavuk ördeğin cevabına da üzülmüş. Yine "Kimden yardım isteyim?" diye düşünmüş, aklına horoz gelmiş.

− Horoz kardeş, ben kışa hazırlık için buğday ekmek istiyorum. Tek başıma da olmuyor. Bana yardımcı olur musun? Ben de sana yardımcı olurum, demiş.

Horoz:

− Üürü üüü!.. Başka tarafa yürü! Ben gelemem. Yorgunum, çalışamam, demiş.

Tavuk bakmış ki dört komşusundan da hayır gelmeyecek, gecesini gündüzüne katmış, başlamış eşelemeye. Eşelemiş, eşelemiş, buğdayı ekmiş ekebildiği kadar. Günler günleri kovalamış… Buğdaylar çıkmış, yeşillenmiş, başak dolmuş. Sonunda hasat zamanı gelmiş. Buğdayları biçmek için yine sırayla komşularına gitmiş. Hepsinden buğdayları biçmek için yine yardım istemiş. Kimse ona yardım etmemiş.

Çilli tavuk "Başka kime söyleyeyim? Kimse gelmedi, iyisi mi ben yapayım." demiş, takmış önlüğünü. Buğdayları biçip, azar azar alıp taşıyabildiği kadarını değirmene taşımış. O kadar yorulmuş ki evde biraz dinlenmiş. Sonra değirmenden aldığı undan hamur yoğurup pişirmiş. Ekmekleri sıra sıra dizmiş ve yine komşularına gitmiş:

− Kaz kardeş, ben buğdaylarımı öğüttüm ve eve getirip ekmek pişirdim. Bunları yerken bana yardımcı olur musun, demiş.

− Olurum tabii, hemen gelirim, demiş kaz.

Bunun üzerine komşusu tavşana gitmiş bizim çilli tavuk:

− Tavşan kardeş, ben buğdaylarımı öğüttüm, eve getirdim, ekmek pişirdim. Bunları yerken bana yardımcı olur musun, demiş.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

− Aaa! Olurum, olurum, senin ekmeklerini yemeye gelirim, demiş.

Tavuk bu kez de ördeğe sormuş:

− Ördek kardeş, ben ekmek pişirdim. Bunları yemek lazım artık. Bana yardımcı olur musun?

Ördek:

− Gelirim tabii, yardımcı olurum, demiş.

Çilli tavuk son olarak horoza gitmiş:

− Horoz kardeş, ben buğdayları öğüttüm. Ekmekleri pişirdim. Yeme zamanı artık. Gelip bizimle yer misin, demiş.

Horoz da:

− Tabii, tabii gelirim, yerim, diye cevaplamış çilli tavuğun sorusunu. Hepsi koşa koşa gitmişler çilli tavuğun evine.

Çilli tavuk:

− Ben bunları ekerken, biçerken, değirmende un öğütürken hepinizin işi vardı. Şimdi yemeye gelince hepiniz buradasınız.

Tarlada izi olanın

Harmanda yüzü olur,

Çorbada tuzu olanın

Yemekte sözü olur,

demiş demesine ama yine de arkadaşlarına kıyamayıp onları sofrasına kabul etmiş. Arkadaşları mahcup şekilde sofrada yerlerini almışlar. Ekmekleri birlikte güzelce yemişler.

Ekmekten bana da bir lokmacık verdi. Alın teri ile kazanılan ekmek ne kadar da lezzetliymiş meğer. Dereden geçiyordum, ördekler "Vak vak!" deyince ben de sandım ki "Bırak, bırak!" diyorlar. Ben de ekmeği bıraktım ama size bu masalı aldım da geldim.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

#

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

CİĞER

Azdan çoktan, hoppala hoptan; sana bir mintan yaptırayım çerden çöpten, ilikleri karpuz kabuğundan, düğmeleri turptan. Haydi, dinle masalımı o zaman. Zaman zaman içinde, kalbur saman içinde, ben diyeyim yüz yıl, siz deyin bin yıl önce küçük bir kasabada bir kız ile anası yaşarmış.

Günlerden bir gün kadının canı ciğer çekmiş. Kızının eline birkaç kuruş verip onu ciğer almaya göndermiş. Arkasından da tembihlemiş:

− Ciğeri aldıktan sonra gölde yıkayıp doğruca eve getir e mi kızım?

Bunun üzerine kızcağız çarşıya gidip ciğeri almış, göle götürüp bir güzel yıkamış. Tam ciğeri sudan çıkardığı sırada bir leylek, ciğeri kaptığı gibi göğe yükselmiş. Kız, leyleğin arkasından:

− Ciğerimi bana geri ver! Ah leylek, anamın canı ciğer çekmişti, götüremezsem bana çok kızar, diye bağırmış.

Leylek de ona:

− Karnım çok aç, sen bana arpa ver, ben de sana ciğeri geri vereyim, demiş.

Bunun üzerine kız, çiftçiye gidip:

− Çiftçi amca, bana biraz arpa ver ki ben de onu leyleğe götüreyim. Leylek de bana ciğer versin, ben de alıp ciğeri anama götüreyim, demiş. O vakit çiftçi şu cevabı vermiş:

− Akşama et pişireceğim, bana aktardan biraz baharat alırsan sana arpa veririm.

Kız hemen yola düşmüş. Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş, sonunda aktara varmış.

− Aktar amca, bana biraz baharat ver, çiftçi amcaya vereyim. Çiftçi amca bana biraz arpa versin. Arpayı leyleğe götüreyim ki bana ciğeri geri versin. Ben de ciğeri alıp anama götüreyim, demiş.

− Olur ama bir şartım var. Ayakkabılarım eskidi, bana bir kundura getirirsen sana baharat veririm, demiş aktar.

Aktardan çıkan kız, kunduracıya gitmiş:

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

− Kunduracı amca, bana bir kundura ver de onu alıp aktara götüreyim. Aktar bana baharat versin, onu çiftçiye vereyim, çiftçi de bana biraz arpa versin. Arpayı leyleğe götüreyim ki leylek de bana ciğeri geri versin. Ciğeri alıp anama götüreyim, demiş.

Kunduracı şu karşılığı vermiş:

− Sen önce bana bir öküz derisi getir, o vakit ben de sana kundurayı veririm.

Bunun üzerine kız dericiye gitmiş:

− Derici amca, bana bir öküz derisi ver de kunduracıya götüreyim. Kunduracı bana kundurayı versin. Onu aktara götüreyim, aktar bana baharat versin. Baharatı çiftçiye vereyim. Çiftçi de bana biraz arpa versin. Arpayı leyleğe götüreyim ki leylek de bana ciğeri geri versin. Ben de ciğeri alıp anama götüreyim, demiş.

− Olur ama önce bana bir öküz postu getir. Ben de sana onu işleyip derisini vereyim, diye cevap vermiş derici.

Bunun üzerine kız bir öküze gidip:

− Öküz, bana bir post ver ki dericiye götüreyim. O da postu işleyip bana deriyi versin de onu kunduracıya götüreyim. Kunduracı bana kundurayı versin, onları aktara götüreyim. Aktar bana baharat versin, onu çiftçiye vereyim. Çiftçi de bana biraz arpa versin. Arpayı leyleğe götüreyim ki leylek de bana ciğeri geri versin. Ben de ciğeri alıp anama götüreyim, demiş.

Öküz şöyle demiş:

− Sen bana saman getir, ben de sana bir post vereyim.

Kız bunun üzerine bir rençpere gidip şunları söylemiş:

− Rençper amca, bana biraz saman ver de öküze götüreyim. Öküz bana bir post versin, postu dericiye götüreyim. O da postu işleyip bana deriyi versin de kunduracıya götüreyim. Kunduracı bana kundurayı versin, aktara götüreyim. Aktar bana baharat versin. Baharatı çiftçi babaya vereyim. Çiftçi de bana biraz arpa versin. Arpayı leyleğe götüreyim ki leylek de ciğeri bana geri versin. Ben de ciğeri alıp anama götüreyim, demiş.

Rençper amca, küçük kızı çok sevmiş ve ona şöyle demiş:

− Elimi öpüp başına koyarsan ben de sana saman veririm.

Eee, saygının açamayacağı kapı yokmuş. Küçük kız, rençper amcanın bu isteğini hemen yerine getirmiş. Samanı öküze götürmüş. Öküzden postu alıp dericiye götürmüş. Dericiden

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

deriyi alıp kunduracıya götürmüş. Kunduracıdan kunduraları alıp aktara götürmüş. Aktardan baharatı alıp çiftçiye vermiş, çiftçiden arpayı alıp leyleğe götürmüş.

Leylek arpayı yiyince ciğeri kıza geri vermiş. Kız o sırada leyleği yakalamış ve ona şöyle demiş:

İzinsiz aldın ya ciğerimi,
Bilmeden bendeki değerini,
Başkasının canını yakmazsan
Salıveririm ben de seni.

Leylek bir daha hiç kimsenin malını izinsiz almayacağını söylemiş. Kız da onu affedip salıvermiş. Ciğeri alıp annesine götürmüş. Annesi, ciğeri güzelce pişirip sofraya koymuş. Nihayet ana kız muratlarına ermişler. Ciğeri afiyetle yiyip bitirmişler.

Gökten üç elma düşmüş. Biri bu masalı anlatanın, biri dinleyenin, biri de akıllanan leyleğin başına…

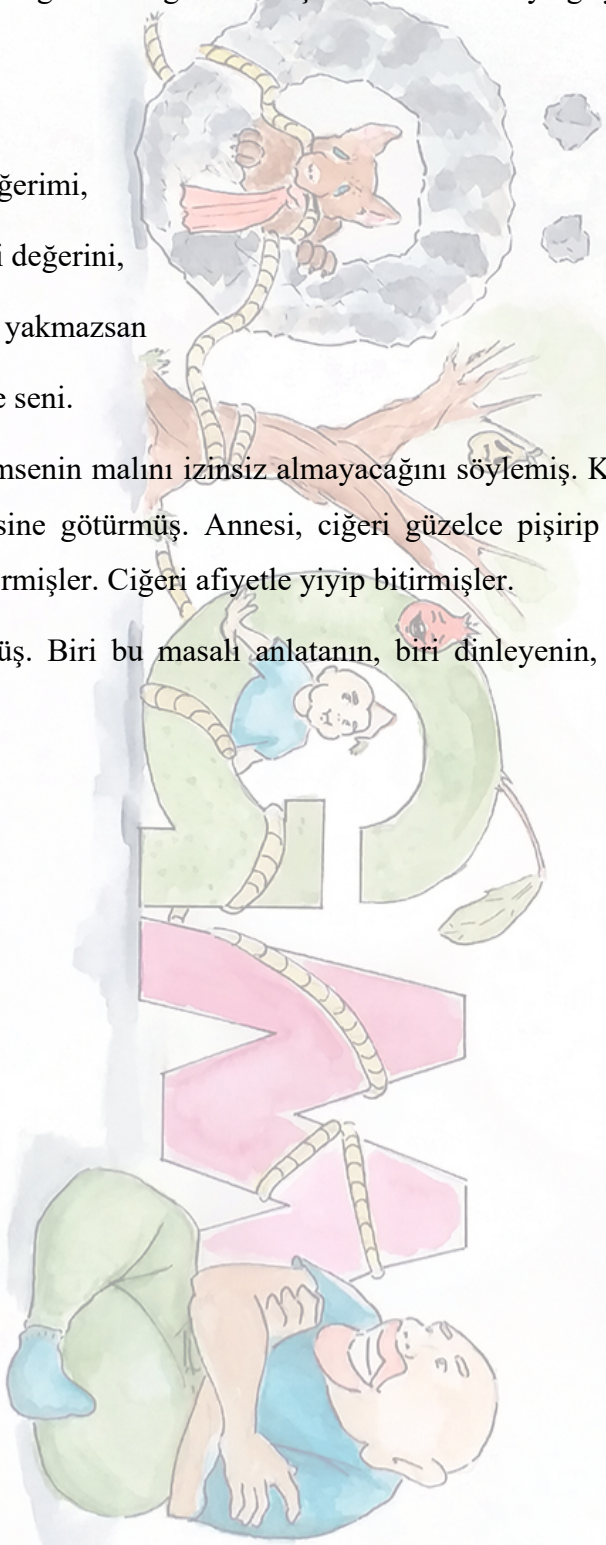

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

BİR YAPRAK DÜŞTÜ DALINDAN

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, kalbur ile su taşıdım, sulayamadım. Buğday ektim, arpa bitti. Keçilerim sarpa gitti. Ne talihsiz insanmışım, zemherinin soğuğunda ateş başımda bitti. Ne yapayım da avunayım derken fikrim aklıma, dilim bu masala yetti.

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde uzak diyarlarda bir orman varmış. Bu ormanda yaşayan kudretli bir aslan varmış. Aslan bir gün ormandaki herkesi toplamış ve "Bu ormanın kralı benim!" demiş. Bunun üzerine ufacık tefecik, toparlak, sevimli bir tavşan; uzun kulaklarını oynata oynata "Hayır, benim!" demiş. Bu cesur davranış karşısında orada bulunan diğer hayvanların gözleri büyümüş. Hepsi hayretler içinde kalmış. Tavşan devam etmiş:

− Ben çok hızlı koşarım, ormanın kralı kesinlikle ben olmalıyım, diye ısrar etmiş.

Bu sırada aslan söze girmiş:

− Bu ormanın kralı tabii ki benim. Yıllardır sizi adilce yönetirim. Bu ormanı ben idare ederim. Hem ormanda dalından bir yaprak düşse benim haberim olur, demiş.

Bizim tavşan düşünmüş taşınmış, e biraz da kaşınmış. Bakmış olacak gibi değil, aslanın sözlerine hak vermiş. Bütün hayvanlar da:

− Aslan akıllı bir hayvan, ormanı adaletle ve akıllıca yönetebilir. Kral o olsun, demişler.

Aslan gururla köşesine çekilmiş. Günlük güzellik uykusuna dalmadan evvel yanındakilere:

− Bu ormanda bir yaprak dahi düşse haberim olacak, ona göre, demiş.

Günler günleri kovalamış ve güz gelmiş. Güz mevsimi ağaçların yapraklarını dökme vaktiymiş. Eee, hafif bir rüzgâr esince de yaşlı çınar ağacının bir yaprağı düşüvermiş yere. Bunu gören kaplumbağa "Aaa! Bir yaprak düştü dalından, haberi olsun aslanın. Biri, aslana meydan okumaya, onun krallığını almaya geliyor." diye düşünmüş. Bu haberi aslana iletmek için koşmaya başlamış.

Kaplumbağayı yolda koşarken gören tavşan sormuş:

− Böyle heyecanla nereye koşuyorsun?

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Kaplumbağa:

− Hiç sorma, bir yaprak düştü dalından. Aslana haber vermem gerekiyor ama yoruldum. Sen koşup söyle ona, demiş.

Tavşan başlamış koşmaya. Yolda tilkiyi görmüş:

− Tilki kardeş, tilki kardeş, çabuk ol!

Tilki sormuş:

− Ne oldu?

− Bir yaprak düşmüş dalından, aslana haber ver! Nefesim kesildi. Ben daha koşamıyorum, demiş tavşan.

Bu sefer tilki koşmaya başlamış. Epey koşmuş, koşmuş ve yolda geyiği görmüş:

− Geyik kardeş, çabuk aslana haber ver! Krallığı aslanın elinden alacaklar. Bir yaprak düşmüş dalından, demiş.

Bu kez geyik başlamış koşmaya. Geyik yolda giderken kurbağaya rastlamış:

− Kurbağa kardeş, çabuk aslana haber ver! Bir yaprak düşmüş dalından, aslanın krallığını elinden alacaklar. Onu tahtından edecekler. Ben yoruldum, artık koşamıyorum. Sen yetiş, demiş.

Bu sefer kurbağa koşabildiği kadar koşmuş, sıçramış. Koşarken yolda sincaba rastlamış ve ona şöyle demiş:

− Sincap kardeş, ne olursun git, aslana haber ver! Aslanın krallığını elinden alacaklar. Onu öldürecekler. Bir yaprak düşmüş dalından, haber ver!

Sincap da koşmaya başlamış. Yolda serçeye rastlamış:

− Serçe kardeş, çabuk aslana haber ver! Bir yaprak düşmüş dalından, demiş.

Serçe de kartala haber vermiş. Kartal, kanatlarını çırpa çırpa aslana doğru gitmiş. Yolda kirpiyi görmüş:

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

− Kirpi kardeş, ben uçmaktan yoruldum. Bir yaprak düşmüş dalından, aslanın krallığını elinden alacaklar. Koş, haber ver, diye ondan yardım istemiş.

Kirpi hızlı hızlı aslanın inine girmiş:

− Çabuk aslan kardeş!

Aslan şaşkın şaşkın bakıp:

− Ne oldu, diye sormuş.

Kirpi cevaplamış:

− Bir yaprak düşmüş dalından, seni krallığından edecekler.

Aslan:

− Kim söyledi?

Kirpi:

− Ormandaki hayvanlar söyledi.

Aslan çıkıp hayvanları bulmuş. Bu haberi ilk kimin çıkardığını onlara sormuş.

Kaplumbağa:

− Yaprağın düştüğünü ben görüp haber vermek için yola çıktım, demiş.

Aslan kaplumbağaya dönerek:

− Neden bu haberi bana vermek istedin peki, diye sormuş.

Kaplumbağa:

− Toplantıda sen demedin mi yaprak düşse dalından haberim olsun diye? Ben de yaprak düştü, krallığını elinden alacaklar, tahtın elinden gidecek diye sana haber vermek istedim, demiş.

Aslan düşünüp tüm hayvanlara şöyle seslenmiş:

– Arkadaşlar! Tamam, beni bu kadar sevmenize çok memnun oldum. Ben de sizi

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

seviyorum ama bir şeyi anlamadan, dinlemeden hareket etmeyin. Ben size “Dalından bir yaprak düşse haberim olsun.” dedim. Ama bunu sebebini bilmeden, nedenini sormadan, emin olmadan kendinize göre bir sebep uydurmanız için söylemedim. Yaprak düştüyse dalından, güz geldiği için düştü. Bu, tahtımdan olacağım anlamına gelmez ki. Bir sözü doğru anlamadan arkasına düşenin sonu hem pişmanlık hem yorgunluk olur, diyerek gülümsemiş.

O günden sonra ormandaki tüm hayvanlar bir şeyin aslını öğrenmeden harekete geçmemeleri gerektiğini anlamışlar ve mutlu mesut yaşamlarına devam etmişler.

Gökten üç elma düşmüş. Biri masalı anlatanın, biri dinleyenin, biri de sözün özünü anlayanların başına…

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

AYAĞINI YORGANINA GÖRE UZAT

Günlerden bir gün tarlaya buğday ekerken gördüm ki yere bir karpuz çekirdeği düşmüş, karpuz büyümüş. Hava da çok sıcaktı, kestim sapsız çöpsüz karpuzu tepesinden. Bir de ne göreyim, karpuzun içinde bir şehir. Meraktan girdim içeri. Bir de baktım ki güzel mi güzel, tertemiz bir yer. "Eee!.." dedim, "Ben de yıkanayım, paklanayım." Buldum bir hamam, girdim içeri. Kurnası var, tası yok. Biri oturuyor, başında fesi yok. Gittim yanına, başladım anlatmaya…

Bir varmış bir yokmuş. Zamanın birinde padişahın biri, yorgancıları toplamış ve "Bana bir yorgan dikeceksiniz." demiş. Elbette, padişaha yorgan dikmek zor bir iş. Ülkenin en iyi yorgancıları günlerce uğraşarak padişaha atlas yorgan dikmişler. Her biri tüm ustalığını göstermiş. Sonunda diktikleri yorganları padişaha götürmüşler.

Padişah her gece birinin diktiği yorganı üstüne örtermiş. Kimi zaman yorganı yukarı çeker, "Ayağım açıkta kaldı." dermiş; kimi zaman da ayaklarını toplar, "Bu yorgan çok uzun olmuş." dermiş. İlla ki bir bahane bulurmuş. Kendisine getirilen yorganı bir türlü beğenmezmiş.

Artık neredeyse ülkede padişaha yorgan dikmeyen yorgancı kalmamış. En sonunda, ülkenin uzak diyarlarında yaşayan bir yorgancı, diktiği yorganı padişaha getirmiş. Bu yorgancı, diğerleri gibi sarayı hemen terk etmemiş. Gece olmasını beklemiş. Sonra yorganı getirip padişahın üzerine örtmüş. Padişah, yorganı başına doğru çekmiş:

− Ayağım yorganın dışında kaldı. Bu yorgan kısa olmuş, demiş. Bunun üzerine yorgancı, eline bir değnek alıp padişahın ayağını dürtmüş:

− Padişahım, ayağınızı yorganınıza göre uzatın, demiş. Bunun üzerine padişah, yorgancıya dönerek:

− Sen kazandın. Ben yorgan aramıyordum. Sarayın işlerini yapacak akıllı birini arıyordum, demiş.

Akılla süslenmeyen yetenek meğer bir işe yaramıyormuş. Bizim akıllı yorgancı da o günden sonra sarayda akıl danışılan, hatırı sayılan biri olmuş.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel
Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Gökten üç elma düşmüş. Biri akıllı yorgancının, biri masalı anlatanın, biri de dinleyenin başına…

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

ADAMLA TİLKİ

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, horozlar berber iken, ben ninemin beşiğini sallar iken yol gittim, karıncaya bindim. Deveyi kucağıma aldım, karşıma bir fil dikildi. Çekil, derim, çekilmez. Çekil, derim, çekilmez. Ne yapayım? Fili yakaladım kuyruğundan, kaldırıp çaldım yere. Tamam, tamam deve de hayal, fil de hayal ama şimdi anlatacağım masal da mı hayal?

Çok eski zamanlarda tavukları çok seven bir adam yaşarmış. Bu adamın kümeste yaşayan çokça tavuğu varmış. Günlerden bir gün kurnaz bir tilki, adamcağızın kümesine dadanmış. Adamcağız görmeden her gün bir tavuğu kümesten alıp götürmeye başlamış. Adam bakmış ki her gün bir tavuğu eksiliyor, kümesin yoluna zehirli yemler bırakmaya karar vermiş. Ancak kurnaz tilki, zehirli yemleri ağzına bile sürmemiş ve kümesteki tavukları yemeye devam etmiş. Adam, ertesi gün tilki korkup kaçsın diye yolun üzerine bir kurt bırakmış. Bizim tilki, kurt uyurken üzerinden atlayarak sessizce geçip gitmiş. Kümese girip bir tavuğu daha yemiş.

Böylece günler geçip gitmiş. Adam, günden güne azalan tavuklara baktıkça üzüntüsünden ne yapacağını şaşırmış. Kara kara düşünürken aklına bir fikir gelmiş. “Bu defa kümesin yanında kendim bekleyeyim. Bakalım, benim yanımda da tavukları yiyebilecek mi?” demiş.

Ertesi gün erkenden kalkıp tilkinin yolunu beklemiş. Bir ağacın arkasına saklanıp kümesi gözetlemeye başlamış. Az sonra tilki görünmüş. Kümese sinsi sinsi yaklaşmış. Kümesin kapısını, evinin kapısını açar gibi açıp içeri girmiş. Tilki kümese girer girmez adam da peşinden girip kümesin kapısını kapatıvermiş.

Tilki çaresizce kümesin içinde gözlerini gezdirmiş, anlamış ki kaçacak yer yok. Korkuyla:

− Aman bana bir şey yapma! Bir daha buralara uğramayacağım, demiş.

Adam, kendisinden aman dileyen tilkinin çaresizliğine üzülmüş:

− Affettim seni tilkicik, var git yoluna, demiş ve bir türkü tutturmuş:

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Ne gezersin geceleri?
Ne basarsın bacaları?
Ne’ttin bizim cücükleri?
Ne hoş gördüm tilki seni.

Bahçede yersin eriği,
Dağda delersin deliği,
Ne’ttin bizim sarı feriği?
Ne hoş gördüm tilki seni.

Gezme artık kümesimi,
Kesme gayrı nefesimi,
Bulayım ben de neşemi,
Ne hoş gördüm tilki seni.

Telif hakkı MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürlüğüne aittir. İzinsiz kopyalanamaz, çoğaltılamaz.